

Den Europæiske Unions Tidende

C 56

48. årgang

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

5. marts 2005

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Kommissionen	
2005/C 56/01	Euroens vekselkurs	1
2005/C 56/02	Kommissionens meddelelse om henvisning af fusioner ⁽¹⁾	2
2005/C 56/03	Kommissionens meddelelse om konkurrencebegrænsninger, der er direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusioner ⁽¹⁾	24
2005/C 56/04	Kommissionens meddelelse om en forenklet procedure for behandling af bestemte fusioner efter Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 ⁽¹⁾	32
2005/C 56/05	Reviderede forklarende bemærkninger til Bilag III — Definition af begrebet »produkter med oprindelsesstatus« og ordning for administrativt samarbejde — Til aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Republikken Chile på den anden side	36
2005/C 56/06	Statsstøtte — Det Forenede Kongerige — Statsstøtte nr. C 42/2004 (ex N 350/2004) — »Tilskud til renovering af erhvervslokaler«. — Opfordring til at fremsætte bemærkninger i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2 ⁽¹⁾	38
2005/C 56/07	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag COMP/M.3678 — Goldman Sachs/Cerberus/TET/JV) — Behandles eventuelt efter den forenklete procedure ⁽¹⁾	45

DA

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

Euroens vekselkurs ⁽¹⁾

4. marts 2005

(2005/C 56/01)

1 euro =

Valuta	Kurs	Valuta	Kurs
USD amerikanske dollar	1,3115	LVL lettiske lats	0,6964
JPY japanske yen	138,33	MTL maltesiske lira	0,4309
DKK danske kroner	7,4438	PLN polske zloty	3,9287
GBP pund sterling	0,68760	ROL rumænske leu	36 497
SEK svenske kroner	9,0555	SIT slovenske tolar	239,69
CHF schweiziske franc	1,5491	SKK slovakiske koruna	37,884
ISK islandske kroner	79,82	TRY tyrkiske lira	1,6732
NOK norske kroner	8,2275	AUD australske dollar	1,6715
BGN bulgarske lev	1,9559	CAD canadiske dollar	1,6317
CYP cypriotiske pund	0,5827	HKD hongkongske dollar	10,2295
CZK tjekkiske koruna	29,665	NZD newzealandske dollar	1,8031
EEK estiske kroon	15,6466	SGD singaporeanske dollar	2,1375
HUF ungarske forint	242,44	KRW sydkoreanske won	1 322,39
LTL litauiske litas	3,4528	ZAR sydafrikanske rand	7,8168

⁽¹⁾ Kilde: Referencekurs offentliggjort af Den Europæiske Centralbank.

Kommissionens meddelelse om henvisning af fusioner

(2005/C 56/02)

(EØS-relevant tekst)

1. Formålet med denne meddelelse er at give en generel beskrivelse af de principper, der ligger til grund for henvisningsreglerne i artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9 og artikel 22 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser («EF-fusionsforordningen») ⁽¹⁾ (herefter »fusionsforordningen«), med de ændringer, der for nylig er foretaget, og at redegøre for, hvilke retlige krav der skal være opfyldt, for at en sag kan henvises, og hvilke faktorer der vil kunne tages hensyn til ved afgørelsen af, om en sag skal henvises. Desuden gives der en praktisk vejledning i, hvordan henvisningssystemet fungerer, specielt hvad angår muligheden for at henviser en fusion forud for dens anmeldelse, jf. fusionsforordningens artikel 4, stk. 4 og 5. De retningslinjer, der opstilles i denne meddelelse, gælder med de fornødne tilpasninger også for henvisningsreglerne i EØS-aftalen ⁽²⁾.

I. INDLEDNING

2. Fællesskabets kompetence på fusionskontrolområdet er defineret på grundlag af de omsætningsbaserede kriterier i fusionsforordningens artikel 1, stk. 2 og 3. Fusionsforordningen opstiller en klar kompetencefordeling mellem Kommissionen og medlemsstaterne – der er altså ikke tale om, at både Kommissionen og medlemsstaterne kan være kompetente til at behandle en og samme fusion. Fusioner med »fællesskabsdimension«, dvs. fusioner, der når op over omsætningstærsklerne i fusionsforordningens artikel 1, falder udelukkende ind under Kommissionens kompetenceområde, og medlemsstaterne kan i henhold til fusionsforordningens artikel 21 ikke anvende deres nationale konkurrencelovgivning på sådanne fusioner. Fusioner, der ikke når op over omsætningstærsklerne, falder fortsat ind under medlemsstaternes kompetence, og Kommissionen har i henhold til fusionsforordningen ingen kompetence til at behandle dem.
3. At spørgsmålet om kompetence alene afgøres ud fra faste omsætningsbaserede kriterier, skaber retlig forudsigelighed for de fusionerende virksomheder. Sådanne økonomiske kriterier giver generelt en effektiv afklaring af, hvilken type fusioner Kommissionen har de bedste forudsætninger for at behandle, men med forordning (EØF) nr. 4064/89 blev denne entydige kompetencefordeling suppleret med en mulighed for, at Kommissionen kan omfordele sager til medlemsstaterne og omvendt, forudsat at der foreligger en anmodning herom, og at visse betingelser er opfyldt.
4. Da forordning (EØF) nr. 4064/89 i sin tid blev indført, var det Rådets og Kommissionens intention, at henvisninger kun skulle foretages under »ekstraordinære omstændigheder«, og kun når »en medlemsstats konkurrencemæssige interesser ikke kunne tilgodeses på anden vis« ⁽³⁾. Der er imidlertid sket en udvikling siden vedtagelsen af forordning (EØF) nr. 4064/89. For det første har stort set alle medlemsstater i dag indført lovgivning om fusionskontrol. For det andet har Kommissionen gjort brug af sine skønsmagter og henvist en række sager til medlemsstaterne i henhold til artikel 9, hvor den fandt, at den pågældende medlemsstat havde bedre forudsætninger for at behandle sagen end Kommissionen ⁽⁴⁾. På samme måde har der været sager ⁽⁵⁾, hvor flere medlemsstater besluttede at foretage

⁽¹⁾ EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1. Ved forordningen blev der foretaget en omarbejdning af Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Forordningen er berigtiget ved EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13).

⁽²⁾ Se Det Blandede EØS-Udvalgs afgørelse nr. 78/2004 af 8. juni 2004 (EUT L 219 af 8.6.2004, s. 13).

⁽³⁾ Se noterne til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 [»Fusionskontrol i Den Europæiske Union«, Europa-Kommissionen, Bruxelles-Luxembourg, 1998, s. 54]. Se også sag T-119/02, *Philips mod Kommissionen*, Sml. 2003, s. II-1433 (sag M.2621 SEB/Moulinex), præmis 354.

⁽⁴⁾ Det er en kendsgerning, at nogle fusioner med fællesskabsdimension påvirker konkurrencen på nationale eller regionale markeder i en eller flere medlemsstater.

⁽⁵⁾ M.2698 *Promatech/Sulzer*; M.2738 *GE/Unison*; M.3136 *GE/AGFA*.

fælles henvisning af en fusion i henhold til artikel 22, fordi de fandt, at Kommissionen var bedre egnet til at behandle den ⁽⁶⁾. For det tredje har der været en stigning i antallet af fusioner, der ikke nåede op på tærsklerne i artikel 1 i fusionsforordningen og derfor skulle anmeldes i flere medlemsstater, hvilket er en tendens, der må antages at fortsætte i takt med det stigende antal medlemsstater i Fællesskabet. Mange af disse fusioner har konkurrencevirkninger, der strækker sig ud over enkelte medlemsstaters områder ⁽⁷⁾.

5. De ændringer, der blev foretaget i fusionsforordningens henvisningsregler, tager sigte på at gøre det lettere at omfordele sager mellem Kommissionen og medlemsstaterne i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, således at en sag i princippet blev behandlet af den eller de myndigheder, der havde de bedste forudsætninger for at behandle den. Samtidig ønskede man at bevare de grundlæggende principper i Fællesskabets fusionskontrolsystem, der blev indført i 1989, især systemet med »kun én kontrolinstans« — for behandling af fusioner med grænseoverskridende virkninger som et alternativ til parallelle anmeldelser til flere konkurrencemyndigheder i Fællesskabet ⁽⁸⁾. Sådanne parallelle anmeldelser påfører ofte både konkurrencemyndighederne og virksomhederne store omkostninger.

6. Ifølge de nye regler om omfordeling af sager kan en sag også henvises, før fusionen er blevet formelt anmeldt under en medlemsstats kompetenceområde, således at fusionsparterne på det tidligst mulige stadium nu vil kunne vide, hvilken myndighed der i sidste instans kommer til at behandle deres sag. Sådanne henvisninger forud for anmeldelsen har den fordel, at de mindsker de meromkostninger og de forsinkelser, der er forbundet med henvisning af en sag, efter at fusionen er blevet anmeldt.

7. De ændringer, der blev foretaget i henvisningsreglerne med forordning (EF) nr. 139/2004, beroede på ønsket om, at disse regler skulle fungere som smidige kompetencekriterier ⁽⁹⁾, som samtidig kunne sikre en effektiv beskyttelse af konkurrencen og i videst mulige omfang begrænse »forumshopping«. Men det må understreges, at navnlig af retssikkerhedshensyn skal henvisninger fortsat være en undtagelse fra hovedreglen om, at kompetencespørgsmålet afhænger af objektivt definerede omsætningstærskler. Desuden har Kommissionen og medlemsstaterne også fortsat en betydelig skønsmargen ved afgørelsen af, om de vil henvisse sager, der falder ind under deres »oprindelige kompetence«, eller om de vil acceptere at behandle sager, der ikke falder ind under deres »oprindelige kompetence« i henhold til artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9, stk. 2, litra a), og artikel 22 ⁽¹⁰⁾. Denne meddelelse har derfor alene til formål at opstille generelle retningslinjer for, om konkrete sager eller kategorier af sager egner sig til at blive henvist eller ej.

⁽⁶⁾ Tilsvarende har medlemsstaternes konkurrencemyndigheder inden for rammerne af Sammenslutningen af Europæiske Konkurrencemyndigheder (ECA) udsendt en anbefaling, der har til formål at vejlede om de principper, de nationale konkurrencemyndigheder bør lægge til grund ved behandlingen af sager, der kan gøres til genstand for fælles henvisninger efter fusionsforordningens artikel 22 — *Principles on the application, by National Competition Authorities within the ECA network, of Article 22 of the EC Merger Regulation*.

⁽⁷⁾ Da artikel 1, stk. 3, blev indført i 1997, var der nogle af disse sager, der kom ind under fusionsforordningens anvendelsesområde, mens mange andre forblev uberørt. Se punkt 21 ff. i Kommissionens grønbog af 11. december 2001 (KOM (2001) 745 endelig).

⁽⁸⁾ Se 11., 12. og 14. betragtning i fusionsforordningen.

⁽⁹⁾ Se 11. betragtning i fusionsforordningen.

⁽¹⁰⁾ Jf. dog nedenfor, fodnote 14. Det bemærkes desuden, at Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 5, ikke selv kan skønne, om den vil acceptere at behandle en sag, der ikke falder ind under dens oprindelige kompetence.

II. HENVISNING AF SAGER

Overordnede principper

8. Det fusionskontrollsystem, der blev indført med fusionsforordningen, herunder også ordningen for omfordeling af sager mellem Kommissionen og medlemsstaterne, stemmer overens med det subsidiaritetsprincip, der er nedfældet i EF-traktaten ⁽¹¹⁾. Beslutninger om at henvise en sag bør derfor træffes under fuld hensyntagen til alle aspekterne ved subsidiaritetsprincippet og dets anvendelse i denne sammenhæng, navnlig hvad angår, hvilken myndighed der har de bedste forudsætninger for at undersøge sagen, fordelene ved et system med »kun én kontrolinstans« og vigtigheden af retlig forudsigelighed omkring kompetencespørgsmålet ⁽¹²⁾. Der er en snæver indbyrdes forbindelse mellem disse faktorer, og hvilken vægt der lægges på hver enkelt af dem, vil afhænge af de særlige omstændigheder i den konkrete sag. Ved afgørelsen af, om de vil udøve deres skønsbeføjelse til at foretage eller tilslutte sig en henvisning, bør Kommissionen og medlemsstaterne være opmærksomme på nødvendigheden af at sikre en effektiv beskyttelse af konkurrencen på alle de markeder, der berøres af transaktionen ⁽¹³⁾.

Bedre forudsætninger

9. I princippet bør en sag kun omfordeles til en anden konkurrencemyndighed, når denne har bedre forudsætninger for at behandle den, under hensyn til de konkrete omstændigheder i sagen såvel som til de redskaber og den ekspertise, myndigheden råder over. Der bør navnlig tages hensyn til, hvor de konkurrencevirkninger, som fusionen vil få, må antages at ville gøre sig gældende. Desuden kan der tages hensyn til, hvilke konsekvenser, bl.a. af administrativ art, det vil få, at fusionen henvises ⁽¹⁴⁾.
10. Det vil ofte være mere oplagt at henvise en sag, når det fremgår, at den konkrete fusion kan have betydelige konkurrencevirkninger og derfor bør granskes nøje.

Kun én kontrolinstans

11. Ved afgørelsen af, om en sag skal henvises, bør der også tages hensyn til fordelene ved et system med »kun én kontrolinstans«, som er selve kernen i fusionsforordningen ⁽¹⁵⁾. Ordningen med enekompetence er en fordel for såvel konkurrencemyndighederne som virksomhederne. At en fusion kun behandles af en og samme myndighed, øger normalt den administrative effektivitet, fordi man undgår dobbeltarbejde og opsplitning af indsatsen på flere myndigheder og samtidig undgår risikoen for en inkonsekvent behandling af fusionen (ikke blot i undersøgelsesfasen, men også hvad angår vurderingen af den pågældende fusion og den måde, hvorpå eventuelle konkurrenceproblemer løses). Det er normalt også en fordel for virksomhederne, specielt fusionsparterne, fordi det mindsker omkostningerne og byrderne ved at skulle indgive parallelle anmeldelser flere steder og fjerner den risiko for indbyrdes modstridende afgørelser, som kan være forbundet med, at en og samme fusion behandles af forskellige konkurrencemyndigheder efter forskellige lovgivninger.

⁽¹¹⁾ Se EF-traktatens artikel 5.

⁽¹²⁾ Se 11. og 14. betragtning i fusionsforordningen.

⁽¹³⁾ Se artikel 9, stk. 8, i fusionsforordningen; se også *Philips mod Kommissionen* (præmis 343), hvor Retten fastslår, at »... selv om artikel 9, stk. 3, første afsnit, i forordning (EØF) nr. 4064/89 tillægger Kommissionen et vidt skøn, når den skal afgøre, om en fusionssag skal henvises eller ej, kan Kommissionen ikke beslutte at henvise sagen, såfremt det på tidspunktet for behandlingen af henvisningsansøgningen fra den pågældende medlemsstat på grundlag af et præcist og sammenhængende bevismateriale står klart, at henvisningen ikke vil føre til bevarelse eller genoprettelse af en effektiv konkurrence på de pågældende markeder«; se også dom af 30. september 2003 i sag T-346/02 og T-347/02, *Cableuropa SA mod Kommissionen*, [endnu ikke trykt] (præmis 215). De omstændigheder, der er relevante for Kommissionens vurdering, kan bl.a. dreje sig om, at en medlemsstat har en fusionskontrolllovgivning, og at der i det pågældende land findes særlige organer, der har til opgave at sikre, at reglerne håndhæves under de nationale domstoles tilsyn, eller at en medlemsstat allerede har identificeret de konkurrenceproblemer, fusionen rejser på de relevante markeder i det pågældende land (se *Philips mod Kommissionen*, op.cit., præmis 346-357).

⁽¹⁴⁾ Heri kan indgå overvejelser omkring de relative omkostninger, forsinkelser, retlig usikkerhed eller risiko for indbyrdes modstridende afgørelser, der kan være forbundet med, at undersøgelserne eller en del af dem gennemføres af flere myndigheder.

⁽¹⁵⁾ Se 11. betragtning i fusionsforordningen.

12. En opsplitning af en fusions behandling gennem henvisning bør derfor i videst mulige udstrækning undgås ⁽¹⁶⁾, medmindre det viser sig, at fusionen bedst kan behandles af flere myndigheder for at sikre beskyttelse af konkurrencen på alle de markeder, der berøres af den. Selv om artikel 4, stk. 4, og artikel 9 åbner mulighed for delvise henvisninger, vil det derfor normalt være bedst, at hele sagen (eller i hvert fald alle indbyrdes forbundne dele af den) behandles af en og samme myndighed ⁽¹⁷⁾.

Retlig forudsigelighed

13. Der bør også tages behørigt hensyn til nødvendigheden af at skabe retlig forudsigelighed for alle de berørte parter om, hvis kompetenceområde en konkret fusion falder ind under ⁽¹⁸⁾. En fusion bør derfor normalt kun henvises, når der er tvingende grunde til at fravige den »oprindelige kompetence« vedrørende den pågældende sag, specielt efter at fusionen er blevet anmeldt. På samme måde gælder, at hvis en sag er blevet henvist, før fusionen blev anmeldt, bør man i videst mulige udstrækning undgå at foretage henvisning i samme sag, efter at fusionen er blevet anmeldt ⁽¹⁹⁾.
14. Man bør også være opmærksom på retssikkerhedshensynet i relation til de retlige kriterier for at henvise en sag, hvilket i betragtning af de stramme tidsfrister specielt gælder i fasen før anmeldelse. I fasen forud for anmeldelse bør en sag derfor kun henvises, når det lige fra begyndelsen er relativt let at afgrænse det geografiske marked og/eller fastslå mulige konkurrencevirkninger, således at afgørelsen angående en sådan anmodning kan træffes hurtigt.

Henvisning af sager: retlige krav og andre faktorer

Henvisning forud for anmeldelse

15. Henvisning af en fusion forud for dens anmeldelse udløses af en anmodning fra fusionsparterne i form af en begrundet erklæring. Ved afgørelsen af, om de vil indgive en sådan anmodning, skal parterne for det første undersøge, om de relevante retlige krav i fusionsforordningen er opfyldt, og for det andet, om en henvisning af sagen forud for anmeldelsen vil stemme overens med de retningslinjer, der er opstillet ovenfor.

Kommissionens henvisning af sager til medlemsstaterne efter artikel 4, stk. 4

Retlige krav

16. For at Kommissionen kan henvise en sag til en eller flere medlemsstater i henhold til artikel 4, stk. 4, skal to betingelser være opfyldt:
- i) fusionen skal kunne antages *at ville påvirke konkurrencen betydeligt på et eller flere markeder*
 - ii) det eller de berørte markeder skal være beliggende i en medlemsstat og i enhver henseende *fremstå som et særskilt marked*.

⁽¹⁶⁾ I *Philips mod Kommissionen* statuerede Førsteinstansretten *obiter dictum*, at en »opsplitning« af sager, der ganske vist kan være resultatet af, at artikel 9 bringes i anvendelse, »ikke er ønskværdig i betragtning af det »kun én kontrolinstans«-princip, der ligger til grund for forordning (EØF) nr. 4064/89«. Desuden slog Førsteinstansretten fast, at selv om reglerne i artikel 9 indebærer en risiko for, at Kommissionen og medlemsstaterne træffer »uoverensstemmende eller sågar uforenelige« afgørelser, er det ikke ønskværdigt efter Rettens opfattelse (se præmis 350 og 380).

⁽¹⁷⁾ Det stemmer overens med den beslutning, Kommissionen traf i M.2389 *Shell/DBA* og M.2533 *BP/E.ON*, om at henvise alle markederne for olieprodukter i efterfølgende led til Tyskland. Kommissionen beholdt de dele af sagen, der drejede sig om markederne i de forudgående led. I sag M.2706 *P&O Princess/Carnival* udøvede Kommissionen på samme måde sin skønsbeføjelse til ikke at henvise en del af sagen til Det Forenede Kongerige, fordi den ønskede at undgå en opsplitning af den (se Kommissionens pressemeddelelse af 11.4.2002, IP/02/552).

⁽¹⁸⁾ Se 11. betragtning i fusionsforordningen.

⁽¹⁹⁾ Se 14. betragtning i fusionsforordningen. Det er naturligvis betinget af, at parterne fuldstændigt og korrekt har angivet alle relevante omstændigheder i deres anmodning om henvisning af sagen forud for anmeldelsen.

17. Hvad det *første kriterium* angår, kræves det i alt væsentligt, at de anmodende parter skal kunne godtgøre, at transaktionen må antages at kunne få potentielle indvirkninger på konkurrencen på et særskilt marked i en medlemsstat, der kan blive betydelige og derfor kræver en omhyggelig undersøgelse. Sådanne indikationer kan være af rent foreløbig karakter og vil ikke foregribe sagens udfald. Selv om det ikke kræves, at parterne dokumenterer, at konkurrencevirkningen må antages at være negativ ⁽²⁰⁾, bør de pege på de faktorer, der generelt tyder på, at transaktionen vil få visse konkurrencevirkninger ⁽²¹⁾.
18. Hvad det *andet kriterium* angår, skal de anmodende parter godtgøre, at det eller de geografiske markeder, hvor fusionen har de i punkt 17 beskrevne konkurrencevirkninger, er nationale eller mindre end nationale markeder ⁽²²⁾.

Andre faktorer

19. Ud over at undersøge, om de retlige kriterier er opfyldt, bør fusionsparterne, før de fremsætter en anmodning, overveje, om der er sandsynlighed for, at en henvisningsanmodning vil blive fundet rimelig. Det indebærer, at de må se nærmere på anvendelsen af de i punkt 8-14 nævnte retningslinjer og i særdeleshed overveje, om det er den eller de konkurrencemyndigheder, de ønsker sagen henvist til, der har de bedste forudsætninger for at behandle den. De bør i den forbindelse både tage hensyn til, hvor fusionens konkurrencevirkninger sandsynligvis hovedsagelig vil gøre sig gældende, og hvilke forudsætninger den nationale konkurrencemyndighed vil have for at behandle fusionen.
20. Det er de fusioner med fællesskabsdimension, som må antages at ville påvirke konkurrencen på markeder af national eller snævrere end national udstrækning, og hvis virkninger må antages at være begrænset til eller hovedsagelig have økonomiske virkninger i en enkelt medlemsstat ⁽²³⁾, der er de mest oplagte sager at henvise til den pågældende medlemsstat. Det gælder navnlig i tilfælde, hvor fusionens virkninger vil gøre sig gældende på et særskilt marked, der ikke udgør nogen væsentlig del af fællesmarkedet. I det omfang, hvor sagen kun henvises til én medlemsstat, bevarer man også fordelene ved systemet med »kun én kontrolinstans«.
21. Hvorvidt det vil være rimeligt at henvise en fusion med fællesskabsdimension, der ganske vist har potentielt betydelige konkurrencevirkninger på et nationalt marked, men ikke desto mindre også har betydelige grænseoverskridende virkninger (f.eks. fordi fusionens virkninger på ét geografisk marked kan have betydelige afsmitningsvirkninger på markederne i andre medlemsstater, eller fordi der er

⁽²⁰⁾ Se 16. betragtning, hvor det hedder, at »de deltagende virksomheder ikke bør have pligt til at bevise, at fusionen vil have skadelige virkninger for konkurrencen«.

⁽²¹⁾ Eksistensen af »berørte markeder« som defineret i RS-formularen vil normalt blive anset for at være tilstrækkeligt til, at kravene i artikel 4, stk. 4, er opfyldt. Men parterne kan pege på enhver faktor, der kan have relevans for den konkurrencemæssige analyse i sagen (overlappende markeder, vertikal integration osv.)

⁽²²⁾ Fusionsparter bør ved afgørelsen af, om de vil anmode om en henvisning af sagen, overveje, hvilke faktorer der typisk indikerer, at markederne er nationale eller snævrere end nationale, herunder især produktens karakter (f.eks. hvis produktet i sig selv har lav værdi, mens transportomkostningerne er store), særlige forhold på efterspørgselsiden (f.eks. hvis de endelige forbrugere fortrinsvis foretager deres indkøb tæt ved centeret for deres aktiviteter) og udbudssiden, betydelige udsving i priser og markedsandele i forskellige lande, nationalt prægede forbrugervaner, forskellige lovgivningsrammer, bl.a. på beskatningsområdet. Der henvises i forbindelse hermed til Kommissionens meddelelse om afgrænsning af det relevante marked i forbindelse med Fællesskabets konkurrenceret (EFT C 372 af 9.12.1997, s. 5).

⁽²³⁾ Se f.eks. sag M.1021 *Compagnie Nationale de Navigation-SOGELF*, sag M.1464 *Total/Petrofina* og sag M.1628 *Totalfina/Elf Aquitaine*, hvor Kommissionen henviste undersøgelserne af visse særskilte markeder for olielagring til de franske myndigheder, samt sag M.1030 *Lafarge/Redland*, sag M.I 220 *Alliance Unichem/Unifarma*, sag M.2760 *Nehlsen/Rethmann/SWB/Bremerhavener Energiewirtschaft*, og sag M.2154 *C3D/Rhone/Goahead*; sag M.2845 *Sogetecable/Canal Satellite Digital/Vias Digital*.

risiko for, at den vil kunne føre til markedsafskærmning og dermed en opsplitning af fællesmarkedet)⁽²⁴⁾, vil afhænge af de konkrete omstændigheder i sagen. Eftersom både Kommissionen og medlemsstaterne kan have lige gode forudsætninger for at behandle en sådan sag, bør der fortsat være et betydeligt spillerum til at skønne, om sagen bør henvises eller ej.

22. Hvorvidt fusioner med fællesskabsdimension, der potentielt vil kunne påvirke konkurrencen på flere markeder af national eller snævrere end national udstrækning i mere end én medlemsstat, eventuelt bør henvises til medlemsstaterne, vil afhænge af de konkrete omstændigheder i den enkelte sag, bl.a. af hvor mange nationale markeder der må antages at ville blive betydeligt påvirket, hvilke muligheder der er for at løse alle eventuelle problemer på en rimelig og sammenhængende måde, og hvilken indsats det vil kræve at behandle sagen. I det omfang, hvor en fusion kan rejse konkurrenceproblemer i flere medlemsstater og kræve koordinerede undersøgelser og indgreb, vil det kunne tale for, at Kommissionen bevarer kompetencen over hele sagen⁽²⁵⁾. På den anden side kan det være mest hensigtsmæssigt at henvise en sag, der ganske vist rejser konkurrenceproblemer på nationale markeder i mere end én medlemsstat, men alligevel ikke ser ud til at kræve koordinerede undersøgelser og/eller indgreb. I et begrænset antal tilfælde⁽²⁶⁾ har Kommissionen endog fundet det mest hensigtsmæssigt at henvise en fusion til mere end en medlemsstat, fordi de berørte markeder i de pågældende medlemsstater udviste betydelige forskelle. Selv om en opsplitning af sagen fratager fusionsparterne fordelene ved, at sagen kun behandles i én kontrolinstans, vejer dette hensyn ikke så tungt i faserne forud for anmeldelsen, eftersom der kun foretages henvisning efter fusionsparternes frivillige anmodning.

23. Der bør også så vidt muligt tages hensyn til, om den eller de nationale konkurrencemyndigheder, som det overvejes at henvise sagen til, måske har særlig ekspertise angående lokale markeder⁽²⁷⁾ eller er i gang med eller skal i gang med at behandle en anden sag i den samme branche⁽²⁸⁾.

⁽²⁴⁾ Se sag M.580 *ABB/Daimler Benz*, hvor Kommissionen ikke efterkom Tysklands anmodning om at få henvist en sag i henhold til artikel 9, fordi fusionen, selv om konkurrenceproblemerne kun gjorde sig gældende i Tyskland, ville have betydelige afsmitningsvirkninger overalt i Europa (fordi den fusionerede virksomhed ville blive den største leverandør af jernbanemateriel i verden). Se også sag M.2434, *Hidroelectrica del Cantabrico/EnBW/Grupo Vilar Mir*, hvor Kommissionen ikke efterkom en anmodning fra Spanien om at få henvist sagen i henhold til artikel 9, men selv behandlede den og vedtog en beslutning efter artikel 8, stk. 2.

⁽²⁵⁾ Se f.eks. sag M.1383 *Exxon/Mobil*, hvor Kommissionen til trods for Det Forenede Kongeriges anmodning om at få henvist den del af fusionen, der drejede sig om markedet for detailsalg af motorbrændstof i den nordvestlige del af Skotland, fortsatte sin behandling af sagen, fordi det i denne sag var nødvendigt med en samlet og sammenhængende løsning på alle de problemer, fusionen ville rejse i den pågældende sektor; se også sag M.2706 *P&O Princess/Carnival*, hvor Kommissionen til trods for, at de britiske myndigheder var i færd med at vurdere et konkurrerende overtagelsestilbud fra Royal Caribbean, ikke efterkom deres anmodning om at få henvist en del af sagen, fordi den ønskede at undgå en opsplitning af sagen og sikre en sammenhængende undersøgelse af de mange nationale markeder, der blev berørt af fusionen.

⁽²⁶⁾ Se sag M. 2898, *Le Roy Merlin/Brico*, sag M. 1030, *Redland/Lafarge* og sag, M. 1684, *Carrefour/Promodes*.

⁽²⁷⁾ Sag M.330 *MacCormick/CPC/Rabobank/Ostmann* blev af Kommissionen henvist til de tyske myndigheder, fordi disse havde bedre forudsætninger for at undersøge de lokale forhold i 85 000 salgssteder i Tyskland; sag M.1060 *Vendex/KBB* blev henvist til de nederlandske myndigheder, fordi de havde bedre forudsætninger for at tage stilling til lokale forbrugerpræferencer og forbrugervaner. Se også sag M.1555 *Heineken/Cruzcampo*, sag M.2621, *SEB/Moulinex* (hvor forbrugerpræferencer samt kommerciel praksis og markedsføring var særegen for det franske marked), sag M.2639 *Compass/Restorama/Rail Gourmet/Gourmet*, og sag M.2662 *Danish-Crown/Steff-Houlberg*.

⁽²⁸⁾ Sag M.716 *Gehe/Lloyds Chemists* blev f.eks. af Kommissionen henvist til de britiske myndigheder, fordi der også var afgivet et andet overtagelsestilbud på Lloyds, som ikke nåede op på tærsklerne i fusionsforordningen, men som de britiske myndigheder var i gang med at undersøge. Sagens henvisning åbnede mulighed for, at begge bud blev undersøgt af den samme myndighed. I sag M.1001/M.1019, *Preussag/Hapag-Lloyd/TUI*, blev der foretaget henvisning til Tyskland af to fusioner, der sammen med en tredje fusion anmeldt i Tyskland ville rejse konkurrenceproblemer — henvisningen sikrede, at alle tre fusioner blev behandlet ens. Sag M.2044, *Interbrew/Bass*, blev af Kommissionen henvist til de britiske myndigheder, fordi de samtidig var i færd med at behandle Interbrews overtagelse af et andet bryggeri, Whitbread, og fordi de havde erfaringer fra nyligt gennemførte undersøgelser på det samme marked. Se også sag M.2760, *Nehlsen/Rethmann/SWB/Bremerhavener Energiewirtschaft*, sag M.2234, *Metsalitto Osuuskunta/Vapo Oy/JV*, sag M.2495, *Haniel/Fels*, sag M.2881 *Koninklijke BAM NBM/HBG*, og sag M.2857/M.3075-3080, *ECS/IEH*, samt Electrabels seks andre overtagelser af lokale distributører. I sag M.2706, *P&O Princess/Carnival*, efterkom Kommissionen imidlertid ikke en anmodning om henvisning af en del af sagen, selv om de britiske myndigheder allerede var i gang med at behandle et konkurrerende bud fra Royal Caribbean. En indledende gennemgang havde vist, at fusionen rejste konkurrenceproblemer på andre nationale markeder, og Kommissionen ønskede derfor at undgå en opsplitning af sagen (Se Kommissionens pressemeddelelse af 11.4.2002, IP/02/552).

Medlemsstaternes henvisning af sager til Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 5*Retlige krav*

24. I henhold til artikel 4, stk. 5, er der kun to retlige kriterier, der skal være opfyldt, for at fusionsparterne kan anmode om, at sagen henvises til Kommissionen: transaktionen skal være en fusion som defineret i fusionsforordningens artikel 3, og fusionen skal kunne efterprøves i henhold til den nationale konkurrencelovgivning om fusionskontrol i mindst tre medlemsstater (se også punkt 65 ff. og 70 ff.).

Andre faktorer

25. Ud over at undersøge, om de retlige kriterier er opfyldt, bør fusionsparterne, inden de anmoder om henvisning, overveje, om der er sandsynlighed for, at en sådan anmodning vil blive fundet rimelig. Det indebærer, at de må se nærmere på de ovennævnte retningslinjer og i særdeleshed overveje, om Kommissionen har bedre forudsætninger for at behandle sagen.
26. I den forbindelse følger det af 16. betragtning i fusionsforordningen, at »anmodninger om henvisning af en fusion til Kommissionen, før den anmeldes, vil være særlig relevante i tilfælde, hvor fusionen vil påvirke konkurrencen ud over en enkelt medlemsstats område.«. Der bør derfor navnlig lægges vægt på, hvor fusionens konkurrencevirkninger sandsynligvis vil gøre sig gældende, og om det vil være hensigtsmæssigt, at det er Kommissionen, der behandler fusionen.
27. Der bør specielt tages stilling til, om fusionen virkelig har grænseoverskridende karakter, bl.a. under hensyn til dens sandsynlige konkurrencevirkninger og til, hvilke undersøgelses- og indgrebsbeføjelser der må antages at være nødvendige for at løse de problemer, disse virkninger kan indebære. Man må i forbindelse hermed især se på, om fusionen må antages at få potentielle virkninger for konkurrencen på et eller flere markeder, der berøres af fusionen. Under alle omstændigheder behøver de tegn, der findes på mulige konkurrencevirkninger, ikke at være af andet end foreløbig karakter⁽²⁹⁾ og vil ikke foregribe sagens udfald. Parterne vil heller ikke skulle godtgøre, at konkurrencevirkningerne må antages at ville være negative.
28. Det er mest oplagt, at en sag henvises til Kommissionen, hvis det eller de markeder, hvor fusionen vil kunne få konkurrencevirkninger, geografisk set er mere omfattende end nationale markeder⁽³⁰⁾, eller hvis nogle af de potentielt berørte markeder er mere omfattende end nationale markeder, og fusionens primære økonomiske virkninger har forbindelse til sådanne markeder. I sådanne sager må det antages, at det er Kommissionen, der har de bedste forudsætninger for at behandle dem, i betragtning af at fusionen vil få konkurrencevirkninger i et område, der strækker sig ud over nationale grænser, og derfor vil kræve undersøgelser og dermed også håndhælsesbeføjelser i flere lande.

⁽²⁹⁾ Eksistensen af »berørte markeder« som defineret i RS-formularen vil generelt blive anset for at være tilstrækkeligt. Parterne kan dog pege på enhver faktor, der kan være relevant for den konkurrencemæssige vurdering i sagen (markedsoverlapning, vertikal integration osv.).

⁽³⁰⁾ Se sag M.2738, *GE/Unison*, hvor en fusion, der berørte verdensomspændende markeder, af syv medlemsstater i fællesskab blev henvist til Kommissionen, og sag M.2698, *Promatech/Sulzer*, hvor en fusion, der berørte et vesteuropæisk marked, af syv medlemsstater i fællesskab blev henvist til Kommissionen. Se også *Principles on the application, by National Competition Authorities within the EC A network, of Article 22 of the EC Merger Regulation*, som er udsendt af ECA (de europæiske konkurrencemyndigheder), punkt 11.

29. Det kan være, at Kommissionen har bedre forudsætninger for at behandle (dvs. undersøge og vurdere fusionen og eventuelt gribe ind) en fusion, der potentielt rejser konkurrenceproblemer på flere nationale eller mere snævert afgrænsede markeder i flere forskellige medlemsstater ⁽³¹⁾. Det vil sandsynligvis være Kommissionen, der har de bedste forudsætninger i sådanne sager, i betragtning af det ønskelige i at sikre en konsekvent og effektiv behandling i alle de forskellige lande, sætte ind med tilstrækkelige undersøgelsesbeføjelser og løse ethvert konkurrenceproblem på en kohærent måde.
30. I lighed med, hvad der blev anført ovenfor i relation til artikel 4, stk. 4, vil spørgsmålet om, hvorvidt fusioner, der ganske vist har potentielt betydelige virkninger på et nationalt marked, men ikke desto mindre kan få betydelige grænseoverskridende virkninger, bør henvises til Kommissionen, afhænge af de konkrete omstændigheder i den pågældende sag. Da Kommissionen og medlemsstaterne kan have lige gode forudsætninger for at behandle en sådan sag, bør der være et ret stort spillerum for at skønne, om sådanne sager skal henvises eller ej.
31. Der bør også så vidt muligt tages hensyn til, om Kommissionen har særlig gode forudsætninger for at behandle sagen til bunds, bl.a. i kraft af en særlig ekspertise på området eller tidligere erfaringer i den pågældende sektor. I jo større grad en fusion vil kunne påvirke konkurrencen ud over en enkelt medlemsstats område, desto større er sandsynligheden for, at Kommissionen har bedre forudsætninger for at behandle sagen, især hvad angår undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser.
32. Endelig vil fusionsparterne også kunne gøre gældende, at det til trods for den tilsyneladende mangel på konkurrencevirkninger vil være oplagt, at sagen behandles af Kommissionen, f.eks. under henvisning til de omkostninger, det vil være forbundet med, og den tid, det vil tage, hvis fusionen skal anmeldes til flere medlemsstater ⁽³²⁾.

Henvisning efter anmeldelsen

Kommissionens henvisning af sager til medlemsstaterne efter artikel 9

33. Artikel 9 giver en medlemsstat, der ønsker at få en sag henvist, efter at den er blevet anmeldt til Kommissionen, to muligheder — de to muligheder findes i henholdsvis litra a) og litra b) i artikel 9, stk. 2.

Artikel 9, stk. 2, litra a)

Retlige krav

34. For at en sag kan henvises til en medlemsstat i henhold til artikel 9, stk. 2, litra a), skal følgende betingelser være opfyldt:
- i) der skal være fare for, at fusionen vil påvirke konkurrencen betydeligt på et marked, og
 - ii) det pågældende marked skal være beliggende i den anmodende medlemsstat og på enhver måde fremstå som et særskilt marked.
35. Hvad det første kriterium angår, skal den medlemsstat, der anmoder om at få sagen henvist, i alt væsentligt godtgøre, at der ifølge en indledende analyse er reel risiko for, at fusionen kan få betydeligt konkurrenceskadelige virkninger og derfor bør undersøges til bunds. Sådanne indledende indikationer kan bestå af bevismateriale, som umiddelbart viser, at fusionen kan få en betydeligt konkurrenceskadelig virkning, men de vil ikke foregribe udfaldet af en tilbundsående undersøgelse.

⁽³¹⁾ Det kan f.eks. være tilfældet i forbindelse med fusioner, hvor de berørte markeder ganske vist er af national (eller i konkurrenceretlig henseende af snævrere end national) udstrækning, men ikke desto mindre kendetegnet ved fælleseuropæiske eller verdensomspændende mærker eller verdensomspændende intellektuelle ejendomsrettigheder eller centraliseret produktion eller distribution, i hvert fald i det omfang hvor en sådan centraliseret produktion eller distribution må antages at få indflydelse på de foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe konkurrenceproblemerne.

⁽³²⁾ Se 12. og 16. betragtning i fusionsforordningen.

36. Hvad det *andet kriterium* angår, skal medlemsstaten godtgøre, at et eller flere geografiske markeder, som påvirkes af fusionen på den i punkt 35 beskrevne måde, er nationale markeder eller snævrere end nationale markeder ⁽³³⁾.

Andre faktorer

37. Ud over de retlige kriterier er der også andre faktorer, som der bør tages hensyn til ved vurderingen af, om det vil være rimeligt at henvise en sag. Man må se nærmere på de ovennævnte retningslinjer og i særdeleshed overveje, om den eller de konkurrencemyndigheder, der anmoder om at få sagen henvist, har de bedste forudsætninger for at behandle den. I den forbindelse bør der såvel lægges vægt på, hvor fusionen må antages at få disse konkurrencevirkninger, og hvilke særlige forudsætninger den nationale konkurrencemyndighed har for at behandle den (se ovenfor, punkt 19-23).

Artikel 9, stk. 2, litra b)

Retlige krav

38. For at en sag skal kunne henvises til en eller flere medlemsstater i henhold til artikel 9, stk. 2, litra b), skal følgende kriterier være opfyldt:
- i) fusionen skal påvirke konkurrencen på et marked, og
 - ii) det pågældende marked skal være *beliggende i den anmodende medlemsstat, på enhver måde fremstå som et særskilt marked og ikke udgøre en væsentlig del af fællesmarkedet.*
39. Hvad det *første kriterium* angår, skal den medlemsstat, der anmoder om at få sagen henvist, på grundlag af en indledende analyse godtgøre, at fusionen må antages at få indvirkning på konkurrencen på et marked. Sådanne indledende indikationer kan bestå af umiddelbare indicier for, at fusionen kan få en betydeligt konkurrenceskadelig virkning, men de vil ikke foregribe udfaldet af en tilbundsående undersøgelse.
40. Hvad det *andet kriterium* angår, skal medlemsstaten ikke alene godtgøre, at det marked, hvor fusionen påvirker konkurrencen på den i punkt 38 beskrevne måde, udgør et særskilt marked i en medlemsstat, men også, at dette marked ikke udgør en væsentlig del af fællesmarkedet. Ud fra Kommissionens hidtidige praksis og på basis af retspraksis ⁽³⁴⁾ må sådanne situationer generelt antages kun at opstå i forbindelse med markeder af begrænset geografisk udstrækning i en medlemsstat.

⁽³³⁾ Se Kommissionens meddelelse om afgrænsning af det relevante marked i forbindelse med Fællesskabets konkurrenceret (EFT C 372 af 9.12.1997, s. 5).

⁽³⁴⁾ Se følgende sager henvist af Kommissionen i henhold til artikel 9, stk. 2, litra b): sag M.2446, *Govia/Connex South Central*, hvor fusionen påvirkede konkurrencen på bestemte jernbaneruter i London/Gatwick-Brighton-området i Det Forenede Kongerige, sag M.2730, *Connex/DNVBVG*, hvor fusionen påvirkede konkurrencen inden for lokal kollektiv transport i Riesa-området (Sachsen, Tyskland), og sag M. 3130, *Arla Foods/Express Diaries*, hvor fusionen påvirkede konkurrencen på markedet for levering flaskemælk til mælkevogne i London-, Yorkshire- og Lancashire-områderne i Det Forenede Kongerige. Hvad angår definitionen af, hvad der skal forstås ved en ikke-væsentlig del af fællesmarkedet, henvises desuden til retspraksis om anvendelsen af EF-traktatens artikel 82. EF-Domstolen har således opstillet en ret bred definition af, hvad der kan udgøre en væsentlig del af fællesmarkedet, bl.a. på basis af empiriske data. I retspraksis kan man f.eks. finde kriterier, der i alt væsentligt er af praktisk karakter, f.eks. »produktions- og forbrugsmønstrene for det pågældende produkt såvel som sælgernes og købernes vaner og økonomiske muligheder« i sag 40/73, *Suiker Unie mod Kommissionen*, Sml. 1975, s. 1663. Se også sag C-179/90, *Porto di Genova*, Sml. 1991, s. 5889, hvor havnen i Genova blev anset for at udgøre en væsentlig del af fællesmarkedet. I sin retspraksis har Domstolen også statueret, at flere separate markeder kan anses for tilsammen at udgøre en væsentlig del af fællesmarkedet. Se f.eks. sag C-323/93, *Centre d'insemination de la Crespelle*, Sml. 1994, s. I-5077, præmis 17, hvor Domstolen udtalte, at »i det foreliggende tilfælde har den nationale lovgivning indrømmet insemineringscentre eksklusive rettigheder ved at gøre driften af centrene betinget af en godkendelse og ved at bestemme, at hvert center har eneret til at betjene et bestemt område. Ved således til fordel for disse virksomheder at oprette en række sideordnede monopoler, der territorialt er begrænsede, men tilsammen omfatter hele medlemsstatens område, skaber disse nationale bestemmelser en dominerende stilling på en væsentlig del af fællesmarkedet, jf. traktatens artikel 86«.

41. Når disse betingelser er opfyldt, har Kommissionen pligt til at henvise sagen.

Medlemsstaternes henvisning af sager til Kommissionen efter artikel 22

Retlige krav

42. For at en eller flere medlemsstater kan henvise en sag til Kommissionen i henhold til artikel 22, skal to betingelser være opfyldt:

- i) fusionen skal påvirke *samhandelen mellem medlemsstater*, og
- ii) der skal være fare for, at fusionen vil påvirke konkurrencen betydeligt i den eller de medlemsstater, der har fremsat anmodningen.

43. Hvad det første kriterium angår, er denne betingelse opfyldt, når fusionen må antages at kunne påvirke samhandelsmønstrene mellem medlemsstater mærkbart ⁽³⁵⁾.

44. Hvad det andet kriterium angår, gælder ligesom i relation til artikel 9, stk. 2, litra a), at den medlemsstat, som henviser en sag, i alt væsentligt skal godtgøre, at der ifølge en indledende analyse er reel risiko for, at fusionen kan få betydeligt konkurrenceskadelige virkninger og derfor bør undersøges til bunds. Sådanne indledende indikationer kan bestå af bevismateriale, som umiddelbart viser, at fusionen kan få en betydeligt konkurrenceskadelig virkning, men de vil ikke foregribe udfaldet af en tilbundsående undersøgelse.

Andre faktorer

45. Eftersom det kan påføre fusionsparterne meromkostninger og forsinke sagens behandling, at den henvises til Kommissionen efter anmeldelsen, bør det normalt kun ske i de tilfælde, hvor der er reel risiko for skadelige virkninger for konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstater, og hvor disse problemer må antages bedst at kunne løses på fællesskabsplan ⁽³⁶⁾. Det vil derfor være følgende typer sager, der normalt vil egne sig bedst til at blive henvist til Kommissionen efter artikel 22:

- Sager, der rejser alvorlige konkurrenceproblemer på et eller flere markeder, der i geografisk henseende er større end nationale markeder, eller hvor nogle af de potentielt berørte markeder er større end nationale markeder, og hvor fusionens væsentligste økonomiske virkninger er knyttet til sådanne markeder.
- Sager, der rejser alvorlige konkurrenceproblemer på flere nationale eller snævrere end nationale markeder i flere medlemsstater, hvor der skønnes at være behov for en konsekvent behandling (med hensyn til de indgreb, der kan komme på tale, og i visse sager også selve undersøgelserne i sagen), og hvor fusionens væsentligste økonomiske virkninger er knyttet til sådanne markeder.

III. HENVISNINGSSYSTEMET I PRAKSIS

A. OVRSIGT OVER HENVISNINGSSYSTEMET

46. Reglerne for, hvordan henvisningssystemet skal fungere, er fastlagt i fusionsforordningen. Artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9 og artikel 22 indeholder detaljerede regler om, hvilken fremgangsmåde der skal følges, når en sag skal henvises fra Kommissionen til medlemsstaterne og omvendt.

⁽³⁵⁾ Se analogt hermed Kommissionens meddelelse — Retningslinjer vedrørende begrebet påvirkning af handelen i traktatens artikel 81 og 82 (EUT C 101 af 27.4.2004, s. 81).

⁽³⁶⁾ Se sag M.2738, *GE/Unison*, hvor flere medlemsstater foretog fælles henvisning af en fusion, der berørte verdensomspændende markeder, til Kommissionen, og sag M.2698, *Promatech/Sulzer*, hvor syv medlemsstater i fællesskab henviste en fusion, der berørte et vesteuropæisk marked, til Kommissionen. Se også *Principles on the application, by National Competition Authorities within the EGA network, of Article 22 of the EC Merger Regulation*, udsendt af European Competition Authorities (EGA), punkt 11.

47. Hver af de fire relevante henvisningsbestemmelser fastlægger en selvstændig henvisningsmekanisme for en given type fusioner. Disse bestemmelser kan opdeles i følgende kategorier:
- a) Henvisning forud for anmeldelse:
 - i) Fra Kommissionen til medlemsstater (artikel 4, stk. 4)
 - ii) Fra medlemsstater til Kommissionen (artikel 4, stk. 5)
 - b) Henvisning efter anmeldelse:
 - i) Fra Kommissionen til medlemsstater (artikel 9)
 - ii) Fra medlemsstater til Kommissionen (artikel 22)
48. Diagrammerne i bilag I til denne meddelelse beskriver i grafisk form de forskellige skridt, der skal tages ved henvisning af sager i henhold til artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9 og artikel 22.

Henvisning forud for anmeldelsen

49. En sag kan kun henvises før anmeldelsen efter anmodning fra de deltagende virksomheder⁽³⁷⁾. Det er op til de deltagende virksomheder at undersøge, om fusionen opfylder kriterierne i artikel 4, stk. 4 (dvs. at den har fællesskabsdimension, men kan påvirke konkurrencen betydeligt på et særskilt marked i en medlemsstat), eller artikel 4, stk. 5 (dvs. at fusionen ikke har fællesskabsdimension, men vil kunne behandles efter den nationale konkurrencelovgivning i mindst tre medlemsstater). Virksomhederne kan i så fald beslutte at anmode om, at sagen henvises fra Kommissionen, ved at indgive en begrundet anmodning på RS-formularen. Denne anmodning videresendes omgående af Kommissionen til samtlige medlemsstater. Den resterende del af henvisningsproceduren er forskellig, alt efter om der er tale om henvisning efter artikel 4, stk. 4, eller artikel 4, stk. 5.
- Ved henvisninger efter artikel 4, stk. 4, har den eller de pågældende medlemsstater⁽³⁸⁾ 15 arbejdsdage fra modtagelsen af anmodningen til at tilkendegive, om de accepterer anmodningen eller ej. I mangel af en sådan tilkendegivelse anses den pågældende medlemsstat for at have accepteret at få sagen henvist⁽³⁹⁾. Accepterer den pågældende medlemsstat at få sagen henvist, har Kommissionen en frist på yderligere 10 arbejdsdage (25 arbejdsdage i alt fra den dato, hvor Kommissionen modtog RS-formularen) til at træffe beslutning om, hvorvidt den vil henvisne sagen. I mangel af reaktion fra Kommissionens side anses den for at have accepteret, at henvisning finder sted. Hvis Kommissionen accepterer en henvisning, henvises sagen (eller en eller flere dele af den) til den eller de medlemsstater, som de deltagende parter ønskede den henvist til. Når en sag er blevet henvist, anvender den eller de pågældende medlemsstater deres nationale lovgivning på den del af sagen, de har fået henvist⁽⁴⁰⁾. Artikel 9, stk. 6-9, finder anvendelse.

⁽³⁷⁾ Udtrykket »deltagende virksomheder« omfatter også »personer« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b).

⁽³⁸⁾ Der er tale om den eller de medlemsstater, der er nævnt i RS-formularen, og som vil få sagen henvist, hvis henvisning accepteres.

⁽³⁹⁾ Denne regel er et vigtigt træk ved henvisningsprocedurerne i fusionsforordningen. Princippet er, at »den der tier, samtykker«, og det betyder, at hvis Kommissionen eller en medlemsstat undlader at tage stilling, vil det blive opfattet som et samtykke. Dette princip fandtes også i forordning (EØF) nr. 4064/89 (artikel 9, stk. 5). Det indgår nu i fusionsforordningens artikel 4, stk. 4 (andet og fjerde afsnit), artikel 4, stk. 5 (fjerde afsnit), artikel 9, stk. 5 og artikel 22, stk. 3 (første afsnit, sidste punktum). Det gælder imidlertid ikke for medlemsstaternes beslutning om at tilslutte sig en fælles henvisningsanmodning efter artikel 22, stk. 2.

⁽⁴⁰⁾ I henhold til artikel 4, stk. 4, kan fusionsparterne anmode om hel eller delvis henvisning af en fusion. Kommissionen og medlemsstaterne skal enten samtykke i eller afvise, at sagen henvises, og de må ikke ændre noget ved henvisningens omfang ved f.eks. kun at henvisne en del af en sag, når der er anmodet om, at hele sagen henvises. Ved delvise henvisninger anvender den pågældende medlemsstat sin nationale lovgivning på den del af sagen, den har fået henvist. For den resterende del af sagens vedkommende finder fusionsforordningen fortsat anvendelse på normal vis, dvs. at de deltagende virksomheder vil skulle anmelde den del af fusionen, der ikke er henvist, på CO-formularen i henhold til fusionsforordningens artikel 4, stk. 1. Hvis det derimod er hele sagen, der henvises til en medlemsstat, fastsættes det i artikel 4, stk. 4, sidste afsnit, at der ikke er nogen pligt til også at anmelde sagen til Kommissionen. Sagen vil således ikke blive behandlet af Kommissionen. Den pågældende medlemsstat anvender sin nationale lovgivning på hele sagen, og ingen anden medlemsstat kan anvende sin nationale konkurrencelovgivning på den pågældende fusion.

- I henhold til artikel 4, stk. 5, har de pågældende medlemsstater ⁽⁴¹⁾ 15 arbejdsdage fra deres modtagelse af anmodningen til at tilkendegive, om de accepterer en henvisning af sagen eller ej. Ved udløbet af denne frist undersøger Kommissionen, om nogen af de medlemsstater, der har kompetence til at behandle fusionen efter national lovgivning, har tilkendegivet, at de ikke indvilliger. Har ingen af de kompetente medlemsstater tilkendegivet, at de ikke indvilliger, anses sagen for at få fællesskabsdimension og henvises til Kommissionen, som så er enekompetent til at behandle den. Parterne skal da anmelde sagen til Kommissionen på CO-formularen. Men hvis en eller flere kompetente medlemsstater har tilkendegivet, at de ikke indvilliger i en henvisning, underretter Kommissionen omgående samtlige medlemsstater og de deltagende virksomheder herom, og henvisningsproceduren ophører. Det betyder, at parterne skal opfylde eventuelle nationale anmeldelseskrav.

Henvisning efter anmeldelse

50. I henhold til artikel 9, stk. 2, og artikel 22, stk. 1, kan en sag henvises efter anmeldelse enten på medlemsstaternes eget initiativ eller efter opfordring fra Kommissionen, jf. henholdsvis artikel 9, stk. 2, og artikel 22, stk. 5. Fremgangsmåden er forskellig, alt efter om sagen henvises fra eller til Kommissionen.

- I henhold til artikel 9 kan en medlemsstat anmode Kommissionen om at få en sag eller en del af en sag henvist, når der er tale om en fusion med fællesskabsdimension, der er anmeldt til Kommissionen, og som truer med at påvirke konkurrencen betydeligt på et særskilt marked i den pågældende medlemsstat (artikel 9, stk. 2, litra a)), eller som påvirker konkurrencen betydeligt på et sådant særskilt marked, der ikke udgør en væsentlig del af fællesmarkedet (artikel 9, stk. 2, litra b)). Anmodningen skal fremsættes senest 15 arbejdsdage efter den pågældende medlemsstats modtagelse af en kopi af CO-formularen. Kommissionen skal først efterprøve, om disse kriterier er opfyldt. Den kan derefter ved udøvelse af sin administrative skønsmagt beslutte at henvise sagen eller en del af den. Er henvisningsanmodningen fremsat i henhold til artikel 9, stk. 2, litra b), skal Kommissionen (dvs. den har ingen skønsmagt) henvise sagen, hvis de retlige kriterier er opfyldt. Beslutningen skal træffes senest 35 arbejdsdage efter anmeldelsen, eller — hvis Kommissionen har taget sagen til behandling — senest 65 arbejdsdage efter anmeldelsen ⁽⁴²⁾. Henvises sagen, anvender den pågældende medlemsstat sin egen nationale konkurrencelovgivning, med bestemmelserne i artikel 9, stk. 6 og 8, som de eneste begrænsninger.
- I henhold til artikel 22 kan en medlemsstat anmode Kommissionen om at behandle en fusion, der ikke har fællesskabsdimension, men som påvirker samhandelen mellem medlemsstater og truer med at påvirke konkurrencen på dens område betydeligt. Anmodningen skal fremsættes senest 15 arbejdsdage efter datoen for den nationale anmeldelse, eller — hvis der ikke er anmeldelsespligt — efter den dato, hvor den pågældende medlemsstat blev »gjort bekendt med« fusionen ⁽⁴³⁾. Kommissionen videresender anmodningen til alle medlemsstaterne. Enhver anden medlemsstat kan beslutte at tilslutte sig anmodningen ⁽⁴⁴⁾ inden for en frist på 15 arbejdsdage fra modtagelsen af en kopi af den oprindelige anmodning. Alle nationale frister i relation til fusionen suspenderes, indtil der er truffet afgørelse om, hvor den skal behandles; en medlemsstat kan sætte den nationale frist til at løbe igen før udløbet af de 15 arbejdsdage ved at meddele Kommissionen og fusionsparterne, at den ikke ønsker at tilslutte sig henvisningsanmodningen. Senest 10 arbejdsdage efter udløbet af

⁽⁴¹⁾ Dvs. de medlemsstater, der ville være kompetente til at behandle fusionen efter deres nationale konkurrencelovgivning, hvis den ikke var blevet henvist. Med hensyn til, hvad der skal forstås ved »kompetente til at behandle sagen«, henvises til afsnit B5 nedenfor.

⁽⁴²⁾ Med hensyn til de tilfælde, hvor Kommissionen træffer forberedende foranstaltninger inden for fristen på 65 arbejdsdage: se artikel 9, stk. 4, litra b), og artikel 9, stk. 5.

⁽⁴³⁾ Ordene »gjort bekendt med«, som det formuleres i artikel 22, skal i denne sammenhæng fortolkes således, at der skal foreligge tilstrækkeligt med oplysninger til, at der kan foretages en indledende vurdering af, om kriterierne for at anmode om henvisning efter artikel 22 er opfyldt.

⁽⁴⁴⁾ Det bemærkes, at en medlemsstat i henhold til artikel 22 kan tilslutte sig den oprindelige anmodning, også selv om den endnu ikke har fået fusionen anmeldt. Medlemsstaterne kan imidlertid være ude af stand til at gøre det, hvis de endnu ikke har fået de nødvendige oplysninger fra fusionsparterne på det tidspunkt, hvor de modtager underretning fra Kommissionen om, at en anden medlemsstat har anmodet om henvisning. Men selv om medlemsstaterne naturligvis kan kontakte fusionsparterne for at få afklaret, om de er kompetente til at behandle fusionen, opfordres de anmeldende parter derfor kraftigt til så vidt muligt at indgive deres anmeldelse til alle kompetente medlemsstater samtidigt.

15 dages-fristen skal Kommissionen beslutte, om den indvilliger i at få sagen henvist fra den eller de pågældende medlemsstater. Hvis Kommissionen accepterer, ophører enhver national sagsbehandling i de henvisende medlemsstater, og Kommissionen behandler sagen i henhold til fusionsforordningens artikel 22, stk. 4, på de henvisende medlemsstaters vegne ⁽⁴⁵⁾. Medlemsstater, der ikke har anmodet om sagens henvisning, kan fortsætte med at anvende deres nationale konkurrencelovgivning.

51. De følgende afsnit indeholder en nærmere gennemgang af en række elementer ved systemet, navnlig som en vejledning til virksomheder, der overvejer at anmode om henvisning af en fusion, før den anmeldes, eller som er parter i sager, der vil kunne blive henvist efter anmeldelsen.

B. DE ENKELTE ELEMENTER I HENVISNINGSSYSTEMET

52. Nedenfor opstilles der retningslinjer for en række aspekter ved henvisningssystemet og dets funktion i praksis, jf. fusionsforordningens artikel 4, stk. 4 og 5, artikel 9 og artikel 22.

1. Netværket af konkurrencemyndigheder

53. Efter fusionsforordningens artikel 19, stk. 2, gennemfører Kommissionen de procedurer, der er fastlagt i forordningen, i snæver og vedvarende forbindelse med medlemsstaternes kompetente myndigheder (de nationale konkurrencemyndigheder). Samarbejdet og dialogen mellem Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder samt mellem de nationale konkurrencemyndigheder indbyrdes har særlig betydning ved fusioner, der er underlagt henvisningsreglerne i fusionsforordningen.
54. Ifølge 14. betragtning i fusionsforordningen bør Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder sammen danne et netværk af offentlige myndigheder, der udøver deres respektive kompetence i nært samarbejde, under anvendelse af effektive ordninger for informationsudveksling og konsultation, med det formål at sikre, at en sag behandles af den myndighed, der er bedst egnet i lyset af nærhedsprincippet, og for i videst mulige omfang at undgå parallelle anmeldelser af en og samme fusion.
55. Dette netværk bør sikre en effektiv omfordeling af sager i overensstemmelse med de i afsnit II beskrevne principper. Det indebærer, at ordningen med henvisning af fusioner forud for deres anmeldelse bringes til at fungere smidigt, og at der skabes mulighed for på så tidligt et tidspunkt som muligt at forudse, om der vil blive anmodet om henvisning af en fusion efter dens anmeldelse ⁽⁴⁶⁾.

⁽⁴⁵⁾ Når Kommissionen behandler en fusion på vegne af en eller flere medlemsstater, jf. artikel 22, kan den træffe enhver materiel beslutning som omhandlet i fusionsforordningens artikel 6 og 8. Det følger af fusionsforordningens artikel 22, stk. 4. Det bemærkes, at Kommissionen behandler fusionen på vegne af den pågældende medlemsstat og efter dennes anmodning. Denne bestemmelse skal derfor fortolkes således, at Kommissionen har pligt til at undersøge fusionens virkninger på den pågældende medlemsstats område. Kommissionen vil ikke undersøge fusionens virkninger i de medlemsstater, der ikke har tilsluttet sig anmodningen, medmindre det er nødvendigt for at kunne vurdere dens virkninger i de medlemsstater, der har anmodet om en henvisning (f.eks. når de geografiske markeder rækker ud over den eller de pågældende medlemsstaters områder).

⁽⁴⁶⁾ Kommissionen vil f.eks. kunne beslutte ikke at indrømme undtagelse fra den opsættende virkning i henhold til fusionsforordningens artikel 7, stk. 3, under hensyn til en eventuel forhåndsviden om, at der sandsynligvis vil blive anmodet om en henvisning

56. I henhold til artikel 4, stk. 4 og 5, skal Kommissionen »omgående« videresende begrundede anmodninger fra de deltagende virksomheder ⁽⁴⁷⁾. Kommissionen vil bestræbe sig på at videresende sådanne anmodninger senest den arbejdsdag, der følger efter dagen for deres modtagelse eller indgivelse. Informationsudvekslingen inden for nettet skal foregå på forskellige måder, alt efter omstændighederne: e-mail, almindelig post, kurerpost, fax, telefon. Det bemærkes, at følsomme eller fortrolige oplysninger skal udveksles via sikker e-mail eller anden form for sikker kommunikation mellem kontaktpersonerne.
57. Alle netværkets medlemmer, herunder Kommissionen og de nationale myndigheder og deres ansatte samt andre, der arbejder under disse myndigheder, såvel som embedsmænd og offentligt ansatte i andre myndigheder i medlemsstaterne vil være underlagt tavshedspligt, jf. fusionsforordningens artikel 17. De må ikke videregive ikke offentligt tilgængelige oplysninger, som de opnår under anvendelsen af fusionsforordningen, medmindre de fysiske eller juridiske personer, der har givet de pågældende oplysninger, har indvilliget i, at de videregives.
58. Samråd og informationsudveksling inden for netværket sorterer alene under de offentlige håndhævelsesmyndigheder og ændrer intet ved de rettigheder og forpligtelser, fællesskabsretten eller national ret giver virksomhederne. Alle konkurrencemyndigheder bevarer det fulde ansvar for at sikre, at alle de regler, der skal sikre virksomhederne en retfærdig sagsbehandling, overholdes i de sager, de behandler.

2. Anmodning om henvisning forud for anmeldelsen: oplysninger fra de anmodende parter

59. For at henvisningssystemet skal kunne fungere hurtigt og smidigt, er det meget vigtigt, at de anmodende parter giver de fuldstændige og korrekte oplysninger, der kræves, i rette tid og på en så effektiv måde som muligt. De retlige krav til de oplysninger, der skal gives, og konsekvenserne af at give ukorrekte, ufuldstændige eller vildledende oplysninger, er fastsat i fusionsforordningen, forordning (EF) nr. 802/2004 (herefter fusionsgennemførelsesforordningen) og RS-formularen ⁽⁴⁸⁾.
60. Ifølge RS-formularen skal alle de oplysninger, der gives i en begrundet erklæring, være korrekte og fuldstændige. Hvis parterne giver ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger, har Kommissionen beføjelse til enten at træffe en beslutning i henhold til fusionsforordningens artikel 6, stk. 1, litra a) (når den under sagsbehandlingen bliver klar over, at betingelserne i artikel 4, stk. 5, ikke er opfyldt), eller at tilbagekalde enhver beslutning, den måtte have vedtaget i henhold til artikel 6 eller 8 efter en artikel 4, stk. 5-henvisning, jf. fusionsforordningens artikel 6, stk. 3, litra a), eller artikel 8, stk. 6, litra a). Hvis Kommissionen har truffet beslutning efter artikel 6, stk. 1, litra a), eller tilbagekaldt en beslutning, finder national konkurrencelovgivning igen anvendelse på fusionen. Er der tale om en henvisning foretaget i henhold til artikel 4, stk. 4, på basis af ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger, kan Kommissionen kræve anmeldelse efter artikel 4, stk. 1. Desuden har Kommissionen beføjelse til at pålægge bøder i henhold til fusionsforordningens artikel 14, stk. 1, litra a). Endelig bør parterne også være klar over, at hvis en fusion henvises på basis af ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger i RS-formularen, vil Kommissionen og/eller medlemsstaten måske foretage en henvisning efter anmeldelsen for at korrigere for, at sagen blev henvist før anmeldelsen på grundlag af urigtige eller ufuldstændige oplysninger ⁽⁴⁹⁾.

⁽⁴⁷⁾ Det bemærkes, at Kommissionen jf. fusionsforordningens artikel 19, stk. 1, også har pligt til at videresende kopier af anmeldelser og de vigtigste dokumenter indsendt til eller fremsendt af Kommissionen til de nationale konkurrencemyndigheder.

⁽⁴⁸⁾ RS-formularen indgår som bilag til Kommissionens forordning (EF) nr. 802/2004 af 7. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EUT L 133 af 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁹⁾ Det vil være den bedste løsning, når parterne har givet urigtige eller ufuldstændige oplysninger, der ikke har indflydelse på opfyldelsen af betingelserne i artikel 4, stk. 5, og Kommissionen bliver klar over det under sagsbehandlingen.

61. Når de deltagende virksomheder giver oplysninger på en RS-formular, eller generelt når de fremsætter anmodning om fusionens henvisning, før den er anmeldt, behøver de ikke godtgøre, at deres fusion vil få konkurrenceskadelige virkninger ⁽⁵⁰⁾. Men de bør give så mange oplysninger som muligt for så klart som muligt at forklare, hvorfor fusionen opfylder de relevante retlige kriterier i artikel 4, stk. 4 og 5, og hvorfor den bedst vil kunne behandles af den eller de myndigheder, som de anmoder om at få den henvist til. Fusionsforordningen forskriver ikke, at det skal offentliggøres, at der er indgivet en RS-formular, og det er heller ikke meningen, at det skal offentliggøres. Det betyder, at der kan indgives anmodning om henvisning forud for anmeldelsen, selv om fusionen ikke er offentligt bekendtgjort.
62. Selv om Kommissionen i overensstemmelse med fusionsgennemførelsesforordningen vil acceptere RS-formularer på ethvert officielt fællesskabssprog, tilrådes det kraftigt, at deltagende virksomheder, der giver oplysninger, som skal videregives til hele netværket, gør det på et sprog, der vil blive forstået af alle, der modtager disse oplysninger. Det vil gøre det lettere for medlemsstaterne at behandle sådanne anmodninger. Anmodes der om, at en fusion henvises til en eller flere medlemsstater, tilrådes det også kraftigt, at man medsender en kopi af anmeldelsen på den eller de pågældende medlemsstats sprog.
63. Bortset fra de retlige krav, der fremgår af RS-formularen, må de deltagende virksomheder være rede til at give yderligere oplysninger, såfremt det ønskes, og gå ind i uformelle og åbne drøftelser om sagen med Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder, således at disse kan vurdere, om der eventuelt bør foretages en henvisning i sagen.
64. Der tilskyndes kraftigt til uformelle kontakter mellem parterne, inden de indgiver anmodning om en henvisning af sagen forud for fusionens anmeldelse, og Kommissionen og/eller myndighederne i medlemsstaterne, og det tilrådes også, efter at anmodningen er indgivet. Kommissionen er fast besluttet på at give virksomheder, der ønsker at gøre brug af reglerne i fusionsforordningens artikel 4, stk. 4 og 5, om henvisning af en fusion forud for dens anmeldelse, uformel vejledning på et tidligt tidspunkt ⁽⁵¹⁾.

3. Henvisningsegkede fusioner

65. Det er kun fusioner som defineret i fusionsforordningens artikel 3, der kan henvises i henhold til artikel 4, stk. 5, og artikel 22. Og det er kun fusioner, der falder ind under de relevante nationale konkurrencelovgivningers regler om fusionskontrol, der kan henvises i henhold til artikel 4, stk. 4, og artikel 9 ⁽⁵²⁾.
66. Anmodninger om henvisning før anmeldelse i henhold til fusionsforordningens artikel 4, stk. 4 og 5, må dreje sig om fusioner, for hvilke der foreligger tilstrækkeligt klare planer. I den forbindelse kræves i det mindste, at de deltagende virksomheder i god tro har til hensigt at fusionere, eller at der — hvor der er tale om overtagelser — foreligger i det mindste en offentligt bekendtgjort intention om at afgive et sådant bud ⁽⁵³⁾.

4. Begrebet »før anmeldelsen« i artikel 4, stk. 4 og 5

67. Artikel 4, stk. 4 og 5, finder kun anvendelse i fasen forud for anmeldelsen.

⁽⁵⁰⁾ Se 16. betragtning i fusionsforordningen.

⁽⁵¹⁾ En anmodning om undtagelse fra den opsættende virkning i fusionsforordningens artikel 7, stk. 3, vil normalt være uforligelig med en intention om at fremsætte anmodning om henvisning før anmeldelsen jf. artikel 4, stk. 4.

⁽⁵²⁾ Derimod skal henvisningen til »national konkurrencelovgivning« i artikel 21, stk. 3, og artikel 22, stk. 3, forstås som en henvisning til hele den nationale konkurrenceret.

⁽⁵³⁾ Se 34. betragtning og artikel 4, stk. 1, i fusionsforordningen.

68. Artikel 4, stk. 4, fastsætter, at de deltagende virksomheder i en begrundet erklæring (RS-formularen) kan anmode om henvisning »før anmeldelsen af en fusion efter stk. 1«. Det betyder, at anmodningen kun kan fremsættes, når der ikke er indgivet nogen anmeldelse på CO-formularen efter artikel 4, stk. 1.
69. På samme måde fastsættes det i artikel 4, stk. 5, at anmodningen kan fremsættes »før anmeldelsen til de kompetente [nationale] myndigheder«. Det betyder, at fusionen ikke må være blevet formelt anmeldt under nogen medlemsstats kompetenceområde, hvis bestemmelsen skal anvendes. Blot en enkelt anmeldelse hvor som helst i Fællesskabet indebærer, at de deltagende virksomheder ikke vil kunne udløse henvisningsmekanismen i artikel 4, stk. 5. Efter Kommissionens opfattelse bør der ikke kunne pålægges nogen bøde for manglende anmeldelse af en transaktion på nationalt plan, så længe en anmodning efter artikel 4, stk. 5, verserer.

5. Begrebet »fusion, som vil kunne efterprøves i henhold til den nationale konkurrencelovgivning« og »medlemsstater, der har kompetence til at behandle fusionen« i artikel 4, stk. 5

70. I henhold til artikel 4, stk. 5, kan de deltagende virksomheder anmode om henvisning af en fusion før dens anmeldelse, når fusionen ikke har fællesskabsdimension og »vil kunne efterprøves i henhold til den nationale konkurrencelovgivning i mindst tre medlemsstater«.
71. »Som vil kunne efterprøves af« skal fortolkes således, at fusionen skal falde ind under en medlemsstats kompetenceområde i medfør af dens nationale konkurrencelovgivningsregler om fusionskontrol. Der skal ikke nødvendigvis være anmeldelsespligt, det vil sige, fusionen behøver ikke at være anmeldelsespligtig efter national lovgivning ⁽⁵⁴⁾.
72. I artikel 4, stk. 5, tredje og fjerde afsnit, fastsættes det, at sagen ikke må henvises, hvis mindst en af de medlemsstater »der har kompetence til at behandle fusionen« har tilkendegivet, at den ikke indvilliger i en henvisning. En medlemsstat »med kompetence« er en medlemsstat, hvor fusionen vil kunne efterprøves, og som derfor har beføjelse til at behandle den efter sin nationale konkurrencelovgivning.
73. Alle medlemsstater, og ikke kun de lande, der »har kompetence til at behandle« sagen, modtager en kopi af RS-formularen. Men det er kun de medlemsstater, der »har kompetence«, som der tages hensyn til i relation til artikel 4, stk. 5, tredje og fjerde afsnit. I henhold til tredje afsnit i artikel 4, stk. 5, har de kompetente medlemsstater 15 arbejdsdage fra deres modtagelse af RS-formularen til at tilkendegive, om de indvilliger i en henvisning eller ej. Hvis alle indvilliger, anses sagen for at have fællesskabsdimension i henhold til femte afsnit i artikel 4, stk. 5. Derimod følger det af fjerde afsnit i artikel 4, stk. 5, at sagen ikke henvises fra nogen medlemsstat, hvis blot én medlemsstat, der »har kompetence«, ikke indvilliger.
74. I betragtning af den ovenfor beskrevne mekanisme er det for at få bestemmelserne i artikel 4, stk. 5, til at fungere meget vigtigt, at *alle* de medlemsstater, hvor sagen kan efterprøves i henhold til den nationale konkurrencelovgivning, og som derfor »har kompetence til at behandle den efter national lovgivning«, identificeres korrekt. På RS-formularen skal de deltagende virksomheder derfor give tilstrækkelige oplysninger til, at hver enkelt medlemsstat kan fastslå, om den har kompetence til at behandle fusionen efter sin nationale konkurrencelovgivning eller ej.

⁽⁵⁴⁾ Selv under omstændigheder, hvor der retligt ikke er anmeldelsespligt, vil parterne måske i praksis ønske eller forventes at indgive en anmeldelse.

75. Når RS-formularen er korrekt udfyldt, skulle der ikke opstå nogen komplikationer. De deltagende virksomheder vil korrekt have identificeret alle de medlemsstater, der har kompetence til at behandle sagen. Men i de situationer, hvor de deltagende virksomheder ikke har udfyldt RS-formularen korrekt, eller hvor der er reel uenighed om, hvilke medlemsstater der »har kompetence til at behandle sagen«, kan der derimod opstå problemer.
- Inden udløbet af de 15 arbejdsdage, der er fastsat i artikel 4, stk. 5, tredje afsnit, kan en medlemsstat, der ikke i RS-formularen er identificeret som havende »kompetence«, meddele Kommissionen, at den har »kompetence« og ligesom enhver anden »kompetent« medlemsstat tilkendegive, at den indvilliger eller ikke indvilliger i en henvisning af sagen.
 - På samme måde gælder, at inden for 15 dages-fristen i artikel 4, stk. 5, tredje afsnit, kan en medlemsstat, der er identificeret som kompetent i RS-formularen, meddele Kommissionen, at den ikke »har kompetence«. Der vil derefter ikke blive taget hensyn til denne medlemsstat i forbindelse med artikel 4, stk. 5.
76. Når de 15 arbejdsdage er udløbet, uden at nogen har modsat sig, vil sagen blive betragtet som værende gyldigt henvist. Det betyder, at alle beslutninger, som Kommissionen efter en artikel 4, stk. 5-henvisning træffer i henhold til fusionsforordningens artikel 6 eller 8, er gyldige.
77. Det er dog ikke ensbetydende med, at de deltagende virksomheder kan misbruge systemet ved forsætligt eller uforsætligt at give ukorrekte oplysninger i RS-formularen, bl.a. med hensyn til, om fusionen kan efterprøves i medlemsstaterne. Som anført under punkt 60, kan Kommissionen eventuelt træffe foranstaltninger for at rette op på sådanne situationer og forhindre dem i at opstå. De deltagende virksomheder bør også være klar over, at hvis en henvisning er foretaget på basis af ukorrekte eller ufuldstændige oplysninger, vil en medlemsstat, som mener at være kompetent til at behandle sagen, men som på grund af de ukorrekte oplysninger, der blev givet, ikke havde mulighed for at nedlægge veto mod henvisningen, kunne anmode om henvisning af sagen efter anmeldelsen.

6. Meddelelse og offentliggørelse af beslutninger

78. I henhold til artikel 4, stk. 4, fjerde afsnit, artikel 4, stk. 5, fjerde afsnit, artikel 9, stk. 1, og artikel 22, stk. 3, andet afsnit, skal Kommissionen underrette de deltagende virksomheder eller personer samt alle medlemsstaterne om enhver beslutning, der træffes i henhold til disse bestemmelser med hensyn til henvisning af fusionen.
79. Denne underretning vil ske i et brev rettet til de deltagende virksomheder (eller ved beslutninger truffet i henhold til artikel 9, stk. 1, eller artikel 22, stk. 3, i et brev til de berørte medlemsstater). Alle medlemsstaterne vil få tilsendt en kopi heraf.
80. Det kræves ikke, at sådanne beslutninger skal offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* ⁽⁵⁵⁾. Men Kommissionen vil sørge for en passende offentliggørelse på Konkurrencegeneraldirektoratets website, med forbehold af de fortrolighedskrav, der gælder.

7. Artikel 9, stk. 6

81. I artikel 9, stk. 6, fastsættes det, at når Kommissionen har henvist en anmeldt fusion til en medlemsstat efter artikel 4, stk. 4, eller artikel 9, stk. 3, skal den pågældende nationale konkurrencemyndighed behandle sagen »hurtigst muligt«. Den pågældende kompetente myndighed skal altså træffe afgørelse i sagen efter sin nationale lovgivning hurtigst muligt.

⁽⁵⁵⁾ Dette kræves kun for beslutninger truffet i henhold til artikel 8, stk. 1-6, artikel 14 og artikel 15, jf. fusionsforordningens artikel 20.

82. Desuden indeholder artikel 9, stk. 6, bestemmelse om, at den kompetente nationale myndighed inden 45 arbejdsdage efter Kommissionens henvisning af sagen eller efter modtagelse af en anmeldelse på nationalt plan, skal underrette de deltagende virksomheder om resultatet af den »foreløbige konkurrencevurdering« og om, hvilke »eventuelle yderligere skridt den agter at tage«. Myndigheden skal derfor senest 45 arbejdsdage efter henvisningen eller anmeldelsen give fusionsparterne tilstrækkelige oplysninger til, at de kan danne sig et billede af arten af de problemer, myndigheden eventuelt har påvist ved sin indledende vurdering, og hvor lang tid undersøgelserne vil vare. Den pågældende medlemsstat må kun i ekstraordinære tilfælde suspendere denne frist, hvis de deltagende virksomheder ikke har givet de oplysninger, der kræves i henhold til den nationale konkurrencelovgivning.

IV. AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

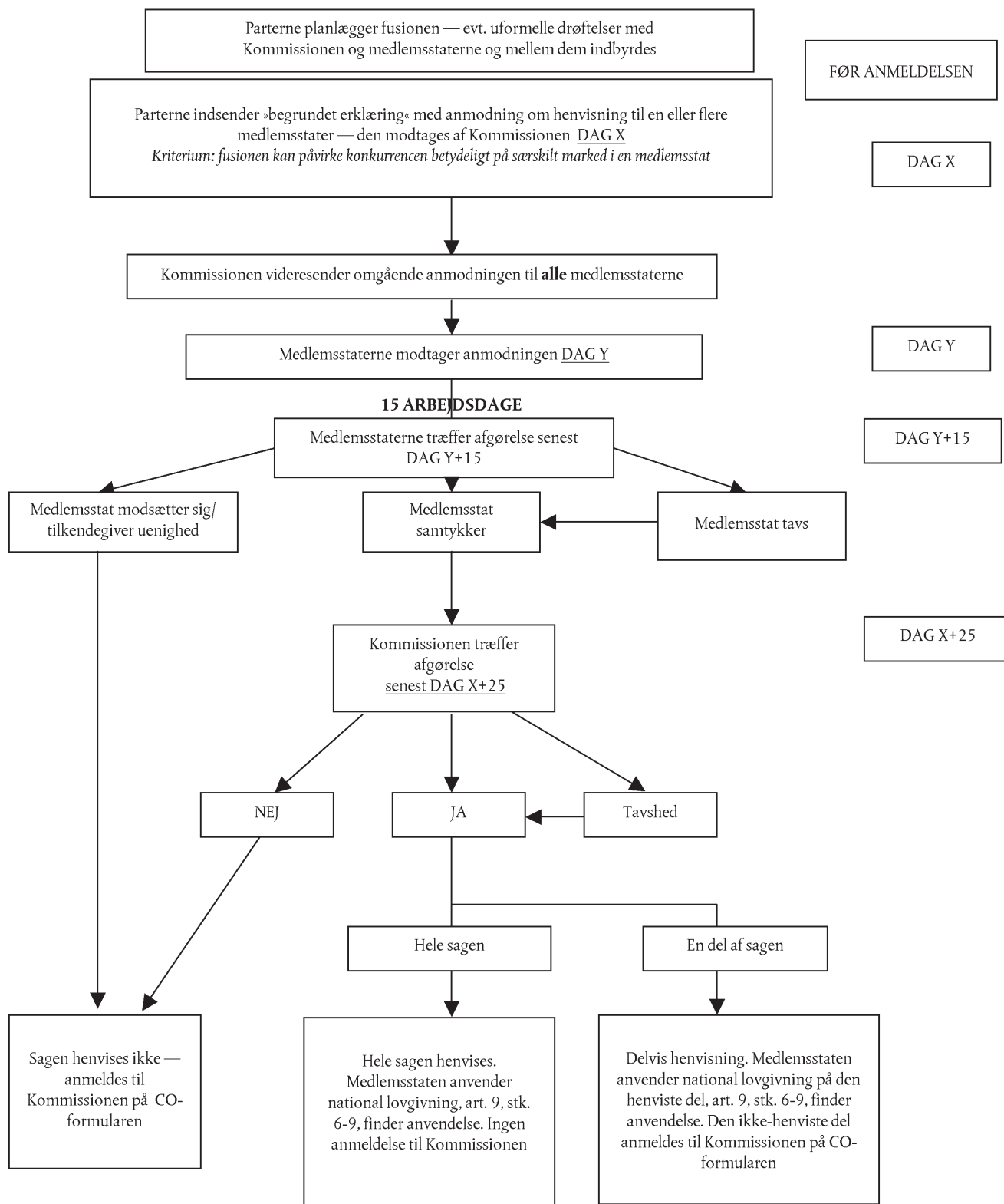
83. Denne meddelelse vil med jævne mellemrum blive revideret, specielt efter enhver revision af henvisningsbestemmelserne i fusionsforordningen. Det bemærkes i den forbindelse, at i henhold til fusionsforordningens artikel 4, stk. 6, skal Kommissionen inden den 1. juli 2009 aflægge rapport til Rådet om, hvordan bestemmelserne i artikel 4, stk. 4 og 5, om henvisning af fusioner før deres anmeldelse fungerer.
84. Denne meddelelse foregriber ikke den fortolkning af de gældende traktatbestemmelser og andre gældende bestemmelser, som Førsteinstansretten og EF-Domstolen måtte anlægge.
-

BILAG

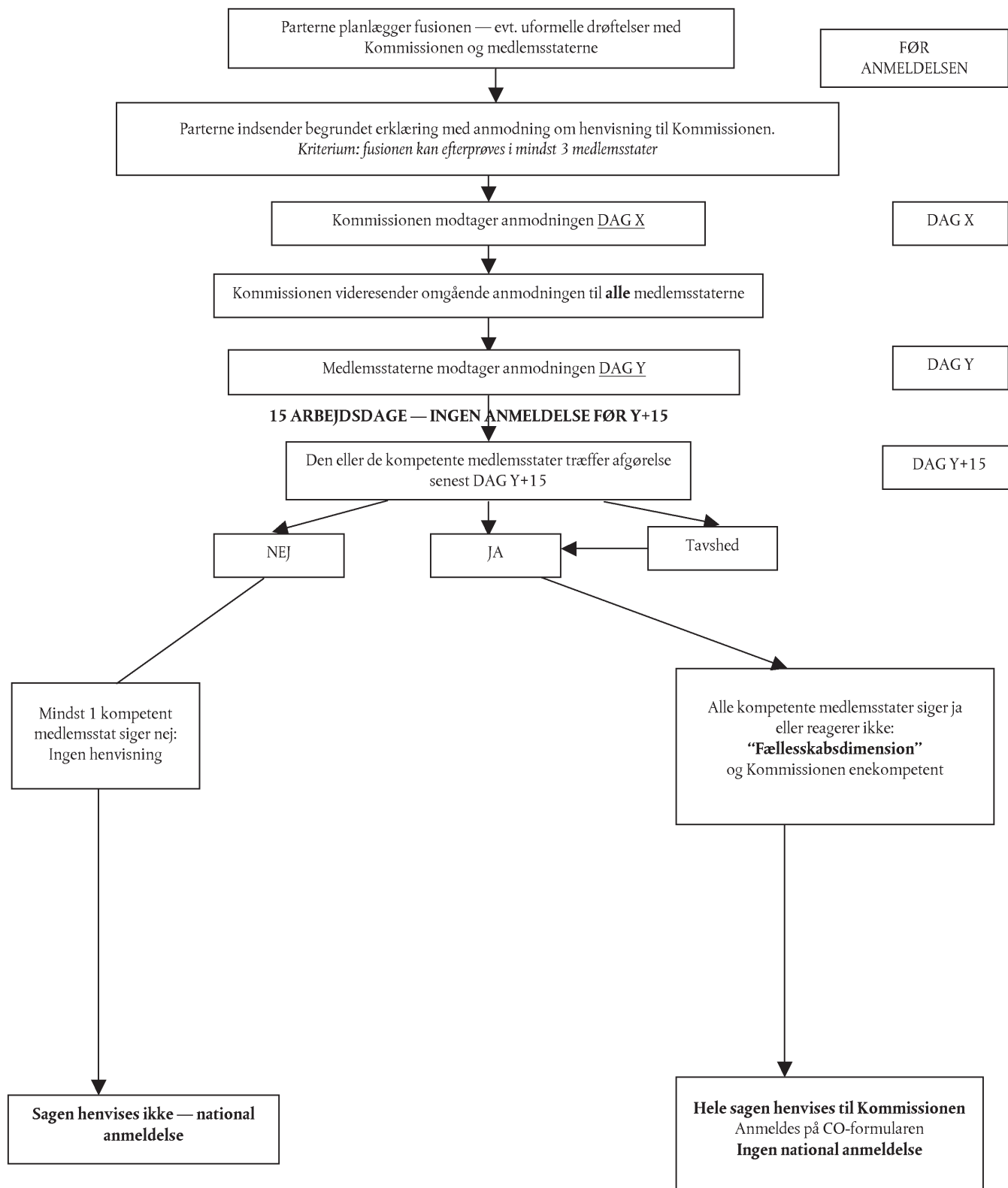
HENVISNINGSDIAGRAMMER

Artikel 4, stk. 4

Fusion med fællesskabsdimension

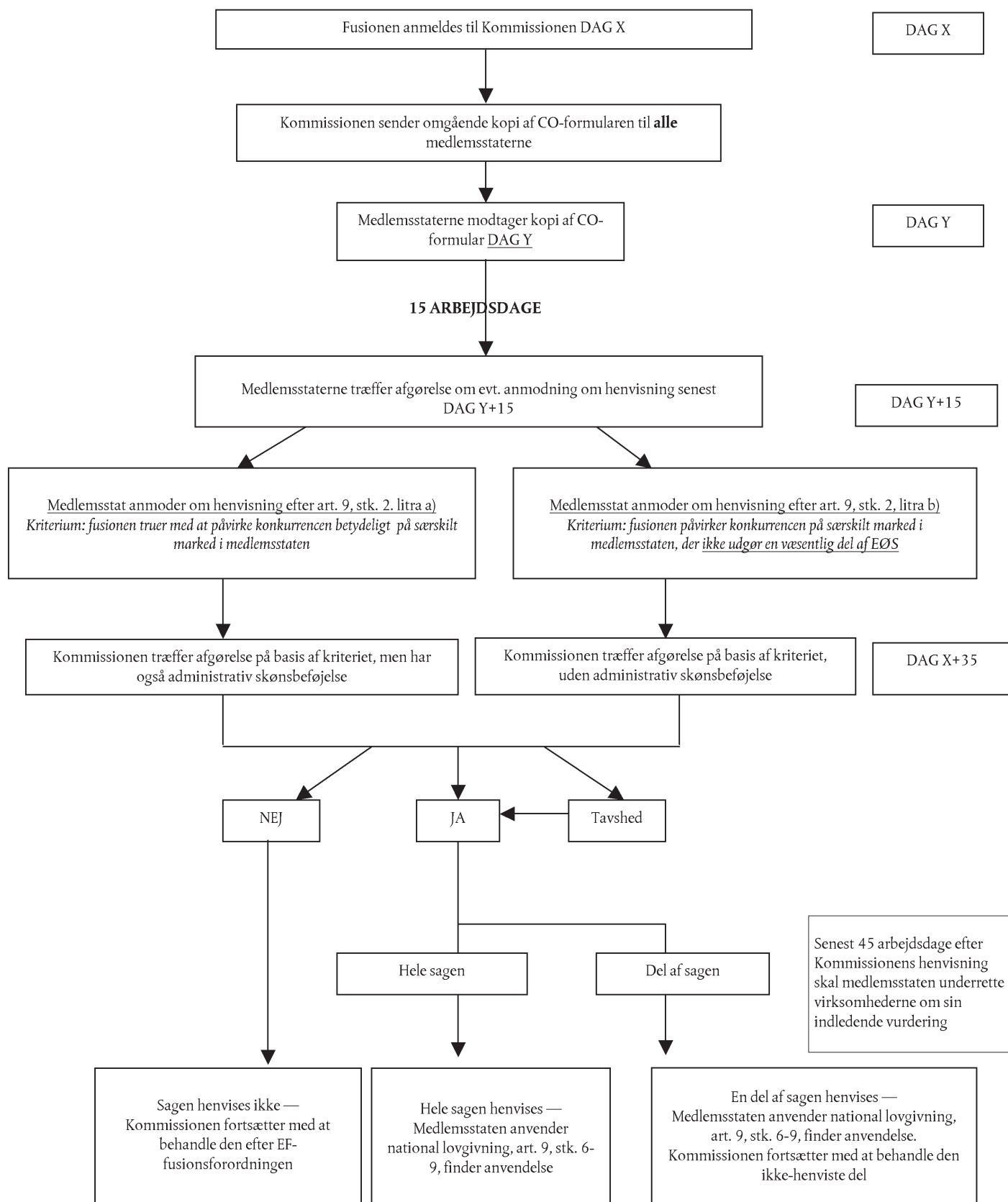

Artikel 4, stk. 5

Fusion uden fællesskabsdimension, der kan efterprøves i mindst tre medlemsstater efter national lovgivning

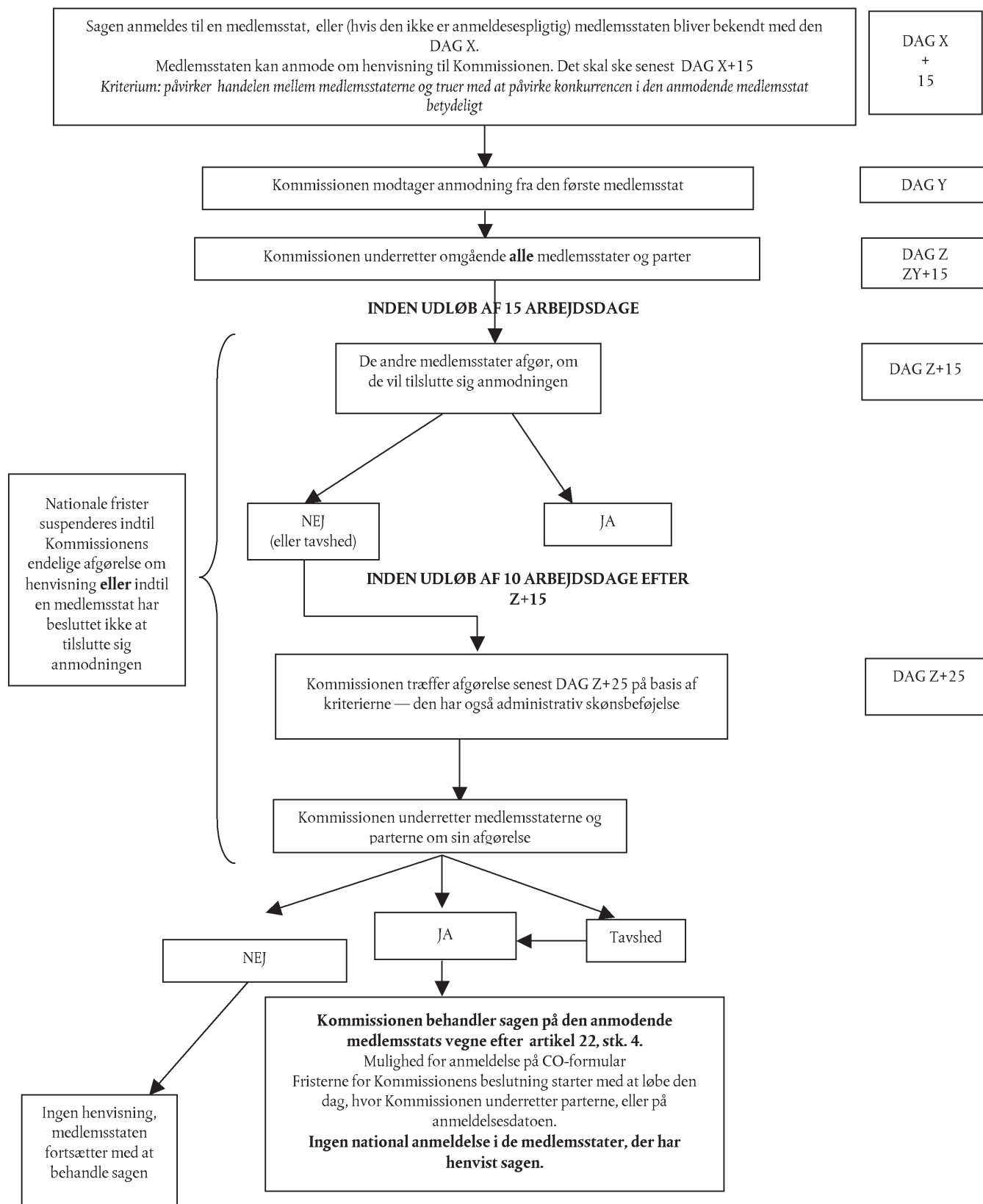
Artikel 9

Fusion med fællesskabsdimension

Artikel 22

Fusioner uden fællesskabsdimension

Kommissionens meddelelse om konkurrencebegrænsninger, der er direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusioner

(2005/C 56/03)

(EØS-relevant tekst)

I. INDLEDNING

1. I Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomheds-overtagelser (EF-fusionsforordningen) ⁽¹⁾ bestemmes i artikel 6, stk. 1, litra b), andet afsnit, i artikel 8, stk. 1, andet afsnit, og artikel 8, stk. 2, tredje afsnit, at en beslutning, hvorved en fusion erklæres forenelig med fællesmarkedet, »anses at omfatte konkurrencebegrænsninger, der er direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse«.
2. Med ændringen af reglerne for vurdering af konkurrencebegrænsninger, der er direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse (herefter også kaldet »accessoriske begrænsninger«), er der indført et princip om, at fusionsparterne selv skal vurdere sådanne begrænsninger. Det afspejler lovgivers intention om, at Kommissionen ikke skal have pligt til at vurdere accessoriske begrænsninger i hvert enkelt tilfælde og behandle dem særskilt. Hvordan accessoriske begrænsninger skal behandles efter EF-fusionsforordningen forklares nærmere i 21. betragtning til EF-fusionsforordningen, hvoraf det fremgår, at »Kommissionens beslutninger om, at en fusion er forenelig med fællesmarkedet i henhold til denne forordning, bør automatisk omfatte sådanne begrænsninger, uden at Kommissionen skal vurdere disse begrænsninger i de enkelte tilfælde«. Det forudses i denne betragtning, at Kommissionen skal have en residualfunktion, således at den kun skal tage stilling til konkrete nye eller uløste spørgsmål, der giver anledning til reel usikkerhed, mens det i alle andre situationer påhviler de deltagende virksomheders selv at vurdere, om og i hvilket omfang deres aftaler kan betragtes som accessoriske aftaler knyttet til fusionen. Tvister om, hvorvidt konkurrencebegrænsninger er direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse og dermed automatisk er omfattet af Kommissionens godkendelsesbeslutning, vil kunne afgøres ved de nationale domstole.
3. Denne residualfunktion, som Kommissionen bevarer, beskrives i 21. betragtning til EF-fusionsforordningen, at Kommissionen efter anmodning fra de deltagende virksomheder bør vurdere, om eventuelle begrænsninger er accessoriske, hvis en sag indeholder »nye og uløste spørgsmål, der giver anledning til reel usikkerhed«. Derefter defineres »nye og uløste spørgsmål, der giver anledning til reel usikkerhed« som spørgsmål, der »ikke er omfattet af den relevante gældende meddelelse fra Kommissionen eller en offentliggjort afgørelse truffet af Kommissionen«.
4. Af hensyn til de deltagende virksomheders retssikkerhed gives der i denne meddelelse en vejledning i, hvordan begrebet accessoriske begrænsninger skal fortolkes. De retningslinjer, der opstilles i det følgende, afspejler i alt væsentligt Kommissionens praksis og fastlægger de principper, der skal lægges til grund ved vurderingen af, om og hvorvidt de mest almindeligt forekommende aftaler kan betragtes som accessoriske begrænsninger.
5. I sager, hvor der foreligger ekstraordinære omstændigheder, som ikke falder ind under denne meddelelse, vil det imidlertid kunne være berettiget at fravige disse principper. De hidtil offentliggjorte kommissionsbeslutninger ⁽²⁾ kan tjene som en yderligere rettesnor for parterne, når de skal vurdere, om deres aftaler vil kunne betragtes som accessoriske begrænsninger eller ej. I det omfang, hvor Kommissionen i offentliggjorte beslutninger ⁽³⁾ har taget stilling til sager, hvor der forelå ekstraordinære omstændigheder, er der ikke tale om »nye eller uløste spørgsmål« som omhandlet i 21. betragtning til EF-fusionsforordningen.

⁽¹⁾ EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1.

⁽²⁾ Ved anvendelsen af reglerne i denne meddelelse anses en afgørelse for at være offentliggjort, når den er offentliggjort i EU-Tidende eller gjort tilgængelig for offentligheden på Kommissionens website.

⁽³⁾ Se f.eks. Kommissionens beslutning af 1. september 2000 (COMP/M.1980 — Volvo/Renault, nr. 56) — stærk kunde-loyalitet; Kommissionens beslutning af 23. oktober 1998 (IV/M.1298 — Kodak/Imation, nr. 73) — produkter med lang levetid; Kommissionens beslutning af 13. marts 1995 (IV/M.550 — Union Carbide/Enichem, nr. 99) — begrænset antal alternative producenter; Kommissionens beslutning af 30. april 1992 (IV/M.197 — Solvay—Laporte/Interlox, nr. 50) — nødvendigt med længerevarende beskyttelse af knowhow.

6. I overensstemmelse hermed frembyder en sag »et nyt eller uløst spørgsmål, der giver anledning til reel usikkerhed«, når de pågældende begrænsninger ikke falder ind under denne meddelelse og ikke tidligere er blevet behandlet af Kommissionen i dennes offentliggjorte beslutninger. Som det er udtrykt i 21. betragtning til EF-fusionsforordningen vil Kommissionen efter anmodning fra parterne tage udtrykkeligt stilling til sådanne begrænsninger i disse tilfælde. Med forbehold af fortrolighedshensyn vil Kommissionen sørge for en passende offentliggørelse af de vurderinger, den foretager i sådanne tilfælde, hvor den videreudvikler de principper, der opstilles i denne meddelelse.
7. I det omfang, hvor begrænsninger er direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse, er det i henhold til EF-fusionsforordningens artikel 21, stk. 1, kun denne forordning, der finder anvendelse, og Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 ⁽¹⁾, forordning (EØF) nr. 1017/68 ⁽²⁾ og forordning (EØF) nr. 4056/86 ⁽³⁾ finder ikke anvendelse. Begrænsninger, der ikke kan anses at være direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse, vil derimod fortsat kunne falde ind under EF-traktatens artikel 81 og 82. At en aftale m.v. ikke anses for at være accessorisk i forhold til fusionen, er dog ikke i sig selv udslagsgivende for dens retlige status. Sådanne aftaler m.v. skal vurderes efter EF-traktatens artikel 81 og 82 og de dertil knyttede retsakter og meddelelser ⁽⁴⁾. De vil også kunne være underlagt alle eventuelt gældende nationale konkurrenceregler. Aftaler, som indeholder en konkurrencebegrænsning, men som ikke anses for at være direkte knyttet til og nødvendig for fusionens gennemførelse i henhold til denne meddelelse, vil derfor kunne være omfattet af disse bestemmelser.
8. Kommissionens fortolkning af EF-fusionsforordningens artikel 6, stk. 1, litra b), andet afsnit, og artikel 8, stk. 1, andet afsnit, og stk. 2, tredje afsnit, foregriber ikke den fortolkning, som De Europæiske Fællesskabers Domstol eller Retten i Første Instans eventuelt måtte anlægge.
9. Denne meddelelse erstatter Kommissionens foregående meddelelse om begrænsninger der er direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusioner ⁽⁵⁾.

II. GENERELLE PRINCIPPER

10. En fusion består af kontraktlige arrangementer og aftaler, hvorved der opnås kontrol efter betydningen i EF-fusionsforordningens artikel 3, stk. 2. Alle aftaler, som gennemfører fusionens hovedformål ⁽⁶⁾, herunder aftaler om salg af en virksomheds aktier eller aktiver, udgør en integrerende del af fusionen. Ud over sådanne arrangementer og aftaler kan fusionsparterne indgå andre aftaler, der ikke er en del af fusionen, men som kan begrænse parternes handlefrihed på markedet. Hvis disse aftaler indeholder accessoriske begrænsninger, er de automatisk omfattet af den beslutning, hvorved fusionen erklæres for forenelig med fællesmarkedet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelsen af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, EFT L 1 af 4.1.2003, s. 1, senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 411/2004, EUT L 68 af 6.3.2004, s. 1.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1017/68 af 19. juli 1968 om anvendelse af konkurrenceregler for transport med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje, EFT L 175 af 23.7.1968, s. 1, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1/2003.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4056/86 af 22. december 1986 om fastsættelse af de nærmere retningslinjer for anvendelse af traktatens artikel 81 og 82 på søtransport, EFT L 378 af 31.12.1986, s. 4; senest ændret ved forordning (EF) nr. 1/2003.

⁽⁴⁾ Se f.eks. for licensaftalers vedkommende forordning (EF) nr. 772/2004; for leverings- og indkøbsaftalers vedkommende Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis, EFT L 336 af 29.12.1999, s. 21.

⁽⁵⁾ EFT C 188 af 4.7.2001, s. 5.

⁽⁶⁾ Se f.eks. Kommissionens beslutning af 10. august 1992 (IV/M.206 — *Rhône-Poulenc/SNIA*, nr. 8.3); Kommissionens beslutning af 19. december 1991 (IV/M.113 — *Courtaulds/SNIA*, nr. 35); Kommissionens beslutning af 2. december 1991 (IV/M.102 — *TNT/Canada Post/DBP Postdienst/La Poste/PTT Poste & Sweden Post*, nr. 46).

11. Kriterierne for, om begrænsningerne er direkte knyttet til og nødvendige for fusionen, er af objektiv karakter. En begrænsning er ikke direkte knyttet til og nødvendig for en fusions gennemførelse, blot fordi parterne anser den for at være det.
12. For at begrænsninger skal kunne betragtes som »direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse«, må de være snævert forbundet med selve fusionen. Det er ikke tilstrækkeligt, at aftalen er indgået i samme kontekst eller på samme tidspunkt som fusionen ⁽¹⁾. Begrænsninger, der er direkte knyttet til fusionen, er økonomisk knyttet til hovedtransaktionen og tager sigte på at lette en gnidningsløs overgang til den ændrede virksomhedsstruktur efter fusionen.
13. Aftalerne skal være »nødvendige for gennemførelsen af fusionen« ⁽²⁾, hvilket vil sige, at fusionen uden disse aftaler ikke kan gennemføres eller kun kan gennemføres på mere risikobetonede vilkår, med betydelig højere omkostninger, over en meget længere periode eller med langt større vanskeligheder ⁽³⁾. Aftaler, som er nødvendige for en fusions gennemførelse, tager typisk sigte på at beskytte værdien af de overførte aktiver ⁽⁴⁾, at sikre fortsatte leverancer efter opløsning af en tidligere virksomhed ⁽⁵⁾ eller at give mulighed for at starte en ny virksomhed ⁽⁶⁾. Ved afgørelsen af, om en begrænsning er nødvendig, bør der ikke alene tages hensyn til begrænsningens art, men det må også sikres, at begrænsningens varighed samt dens materielle og geografiske anvendelsesområde ikke rækker ud over, hvad der med rimelighed er nødvendigt for fusionens gennemførelse. Hvis der findes lige effektive alternative muligheder, hvorved det tilstræbte legitime mål kan nås, skal virksomhederne vælge det alternativ, der objektivt set er det mindst konkurrencebegrænsende.
14. Hvis fusionen gennemføres i flere etaper, kan de kontraktlige arrangementer for de forskellige etaper før den endelige opnåelse af kontrol efter forordningens artikel 3, stk. 1 og 2, normalt ikke betragtes som direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen. En aftale om at afstå fra at foretage væsentlige ændringer i målvirksomhedens aktiviteter, før fusionen er gennemført, betragtes som værende direkte knyttet til og nødvendig for gennemførelsen af en fælles overtagelse ⁽⁷⁾. Det samme gælder for et fælles overtagelsestilbud, hvor de overtagende parter aftaler at afstå fra at afgive rivaliserende bud på den samme virksomhed eller på anden vis søge at overtage kontrollen med den på egen hånd.
15. Aftaler, der har til formål at lette en fælles overtagelse af kontrol, skal betragtes som værende direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse. Det er tilfældet med aftaler mellem overtagende parter, som tager sigte på at gennemføre delingen af aktiver og dele den i fællesskab overtagne virksomheds produktionsanlæg eller distributionsnet samt eksisterende varemærker mellem sig.
16. I det omfang, hvor en sådan deling medfører en opløsning af en hidtil eksisterende virksomhed, skal aftaler, der muliggør denne opløsning på rimelige vilkår, betragtes som værende direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse i henhold til de principper, der opstilles i det følgende.

⁽¹⁾ På samme måde gælder, at hvis alle andre betingelser er opfyldt, kan en konkurrencebegrænsende aftale være »direkte knyttet til fusionen«, selv om den ikke er indgået på samme tidspunkt som den aftale, der opfylder hovedformålet med fusionen.

⁽²⁾ Se Domstolens dom i sag 42/84 (*Remia*), Sml. 1985, s. 2545, præmis 20; Rettens dom i sag T-112/99 (*Métropole Télévision — M6*), Sml. 2001, s. II-2459, præmis 106.

⁽³⁾ Kommissionens beslutning af 18. december 2000 (COMP/M.1863 — *Vodafone/BT/Airtel JV*, nr. 20).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslutning af 30. juli 1998 (IV/M.1245 — *VALEO/ITT Industries*, nr. 59); Kommissionens beslutning af 3. marts 1999 (IV/M.1442 — *MMP/AFP*, nr. 17); Kommissionens beslutning af 9. marts 2001 (COMP/M.2330 — *Cargill/Banks*, nr. 30); Kommissionens beslutning af 20. marts 2001 (COMP/M.2227 — *Goldman Sachs/Messer Griesheim*, nr. 11).

⁽⁵⁾ Kommissionens beslutning af 25. februar 2000 (COMP/M.1841 — *Celestica/IBM*, nr. 21).

⁽⁶⁾ Kommissionens beslutning af 30. marts 1999 (IV/JV.15 — *BT/AT&T*, nr. 207-214); Kommissionens beslutning af 22. december 2000 (COMP/M.2243 — *Stora Enso/Assidoman/JV*, nr. 49, 56 og 57).

⁽⁷⁾ Kommissionens beslutning af 27. juli 1998 (IV/M.1226 — *GEC/GPTH*, nr. 22); Kommissionens beslutning af 2. oktober 1997 (IV/M.984 — *Dupont/ICI*, nr. 55); Kommissionens beslutning af 19. december 1997 (IV/M.1057 — *Terra Industries/ICI*, nr. 16); Kommissionens beslutning af 18. december 1996 (IV/M.861 — *Textron/Kautex*, nr. 19 og 22); Kommissionens beslutning af 7. august 1996 (IV/M.727 — *BP/Mobil*, nr. 50).

III. PRINCIPPER GÆLDENDE FOR ALMINDELIGT FOREKOMMENDE BEGRÆNSNINGER I FORBINDELSE MED VIRKSOMHEDSOVERTAGELSER

17. Begrænsninger, som aftales mellem parterne i en virksomhedsoverdragelse, kan enten være til gavn for køber eller for sælger. Generelt er der et større behov for at sikre en vis beskyttelse af køberen end af sælgeren. Køberen må kunne føle sig sikker på, at han får den fulde værdi af den overtagne virksomhed. Som hovedregel gælder derfor, at begrænsninger til gavn for sælger enten ikke er direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen overhovedet ⁽¹⁾, eller at deres anvendelsesområde og/eller varighed skal være mere begrænset end ved klausuler til gavn for køber ⁽²⁾.

A. Konkurrenceklausuler

18. Konkurrenceforbud, der pålægges sælger i forbindelse med overdragelse af en virksomhed eller en del af den, kan være direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen. For at køberen kan opnå den fulde værdi af de overtagne aktiver, må han sikres en vis beskyttelse mod konkurrence fra sælgerens side, således at han bliver i stand til at vinde kundernes loyalitet og assimilere og udnytte den overtagne knowhow. Sådanne konkurrenceforbud sikrer, at køberen får den fulde værdi af de overtagne aktiver, der normalt vil omfatte såvel materielle som immaterielle aktiver, herunder f.eks. den goodwill eller den knowhow ⁽³⁾, som sælgeren har oparbejdet. De er ikke alene direkte knyttet til fusionen, men også nødvendige for dens gennemførelse, fordi man med rimelighed kan gå ud fra, at salget af virksomheden eller dele af den ikke ville kunne gennemføres uden sådanne konkurrenceforbud.
19. Men sådanne konkurrenceklausuler kan kun retfærdiggøres af det legitime mål om at sikre fusionens gennemførelse, hvis forbuddets varighed, dets geografiske anvendelsesområde, dets indhold og den personkreds, det omfatter, ikke er mere vidtgående, end hvad der med rimelighed må anses for nødvendigt for at nå dette mål ⁽⁴⁾.
20. Konkurrenceklausuler kan være berettigede i perioder på op til tre år ⁽⁵⁾, når der sammen med virksomheden også overdrages en loyal kundekreds i form af såvel goodwill som knowhow ⁽⁶⁾. Hvis virksomhedsoverdragelsen kun omfatter goodwill, er sådanne klausuler berettigede i perioder på op til to år ⁽⁷⁾.
21. Derimod kan konkurrenceklausuler ikke anses for nødvendige, hvis overdragelsen reelt kun omfatter materielle aktiver (såsom grunde, bygninger eller maskiner) eller eksklusive industrielle og kommercielle ejendomsrettigheder (indehaveren af sådanne rettigheder kan nemlig straks anlægge krænkelsessag mod overdrageren af disse rettigheder).
22. En konkurrenceklausuls geografiske udstrækning skal normalt være begrænset til det område, hvor sælgeren før virksomhedsoverdragelsen udbød sine produkter, eftersom køber ikke behøver at blive beskyttet mod konkurrence fra sælgers side i områder, hvor sælger ikke hidtil har været aktiv ⁽⁸⁾. Dette geografiske område kan udvides til at omfatte områder, som sælger på overdragelsestidspunktet havde planer om at gå ind på, forudsat at sælger allerede har investeret i forberedelser hertil.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 27. juli 1998 (IV/M.1226 — GEC/GPTH, nr. 24).

⁽²⁾ Se f.eks. Kommissionens beslutning af 30. august 1993 (IV/M.319 — BHF/CCF/Charterhouse, nr. 16), hvor der var tale om en klausul, der tog sigte på at beskytte en del af virksomheden, som sælger beholdt.

⁽³⁾ Som defineret i artikel 1, stk. 1, litra i), i forordning (EF) nr. 772/2004.

⁽⁴⁾ Se Domstolens dom i sag 42/84 (Remia), Sml. 1985, s. 2545, præmis 20; Rettens dom i sag T-112/99 (Métropole Télévision — M6), Sml. 2001, s. II-2459, præmis 106.

⁽⁵⁾ Med hensyn til ekstraordinære tilfælde, hvor længere perioder kan være berettiget, se f.eks. Kommissionens beslutning af 1. september 2000 (COMP/M.1980 — Volvo/Renault V.I., nr. 56); Kommissionens beslutning af 27. juli 1995 (IV/M.612 — RWE-DEA/Enichem Augusta, nr. 37); Kommissionens beslutning af 23. oktober 1998 (IV/M.1298 — Kodak/Imation, nr. 74).

⁽⁶⁾ Kommissionens beslutning af 2. april 1998 (IV/M.1127 — Nestlé/Dalgety, nr. 33); Kommissionens beslutning af 1. september 2000 (COMP/M.2077 — Clayton Dubilier & Rice/Iteltel, nr. 15); Kommissionens beslutning af 2. marts 2001 (COMP/M.2305 — Vodafone Group PLC/EIRCELL, nr. 21 og 22).

⁽⁷⁾ Kommissionens beslutning af 12. april 1999 (IV/M.1482 — KingFisher/Grosslabor, nr. 26); Kommissionens beslutning af 14. december 1997 (IV/M.884 — KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, nr. 17).

⁽⁸⁾ Kommissionens beslutning af 14. december 1997 (IV/M.884 — KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, nr. 17); Kommissionens beslutning af 12. april 1999 (IV/M.1482 — KingFisher/Grosslabor, nr. 27); Kommissionens beslutning af 6. april 2001 (COMP/M.2355 — Dow/Enichem Polyurethane, nr. 28); Kommissionens beslutning af 4. august 2000 (COMP/M.1979 — CDC/Banco Urquijo/JV, nr. 18).

23. På samme måde skal konkurrenceklausuler fortsat være begrænset til kun at gælde produkter (herunder forbedrede versioner eller opdateringer af produkter samt nye modeller) og tjenesteydelser, der udgør den overtagne virksomheds økonomiske aktivitet. De kan omfatte produkter og tjenesteydelser, der på overdragelsestidspunktet allerede befinder sig på et fremskredent udviklingsstadium, eller produkter, der er færdigudviklede, men endnu ikke markedsført. Køber har ikke behov for beskyttelse mod konkurrence fra sælgers side på vare- eller tjenestemarkeder, hvor den overtagne virksomhed ikke var aktiv før overdragelsen ⁽¹⁾.
24. Sælgeren kan påtage sig forpligtelser, der både binder ham selv, hans datterselskaber og hans handelsagenter. Derimod vil en begrænsning af samme art, der pålægges tredjemand, ikke kunne betragtes som en begrænsning, der er direkte knyttet til og nødvendig for gennemførelsen af fusionen. Det gælder navnlig klausuler, der begrænser videreforhandlers og brugers ret til at importere eller eksportere.
25. Klausuler, der begrænser sælgerens ret til at købe eller eje aktier i en virksomhed, der konkurrerer med den overtagne virksomhed, skal betragtes som direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen på samme måde som ovennævnte konkurrenceklausuler, medmindre de hindrer sælgeren i at købe eller eje aktier udelukkende i investeringsøjemed uden dermed at få direkte eller indirekte ledelsesfunktioner eller egentlig indflydelse i den konkurrerende virksomhed ⁽²⁾.
26. Klausuler med forbud mod hvervning af kunder og fortrolighedsklausuler kan have tilsvarende virkning og vurderes derfor på samme måde som konkurrenceklausuler ⁽³⁾.

B. Licensaftaler

27. Når en virksomhed eller en del af en virksomhed overdrages, vil køberen undertiden også få overdraget intellektuelle ejendomsrettigheder eller knowhow, for at han kan udnytte de overtagne aktiver fuldt ud. Men sælgeren kan forblive indehaver af rettighederne med henblik på at udnytte dem til brug for andre aktiviteter end dem, der er blevet overdraget. I sådanne tilfælde vil der normalt blive indgået licensaftaler til fordel for køberen for at sikre ham adgang til fuld udnyttelse af de overtagne aktiver. Det samme gælder, når sælgeren har overdraget intellektuelle ejendomsrettigheder sammen med virksomheden og fortsat ønsker at udnytte alle eller en del af disse rettigheder til andre aktiviteter end de overtagne - i så fald kan køberen give sælger en licens.
28. Patentlicenser ⁽⁴⁾, lignende rettigheder eller knowhow ⁽⁵⁾ kan betragtes som nødvendige for gennemførelsen af fusionen. De vil også kunne betragtes som en integrerende del af fusionen og behøver under alle omstændigheder ikke at være tidsbegrænsede. Licenserne kan være simple eller eksklusive og begrænset til bestemte anvendelsesformål, i det omfang disse anvendelsesområder falder inden for rammerne af den overtagne virksomheds aktiviteter.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 14. december 1997 (IV/M.884 — KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, nr. 17); Kommissionens beslutning af 2. marts 2001 (COMP/M.2305 — Vodafone Group PLC/EIRCELL, nr. 22); Kommissionens beslutning af 6. april 2001 (COMP/M.2355 — Dow/Enichem Polyurethane, nr. 28); Kommissionens beslutning af 4. august 2000 (COMP/M.1979 — CDC/Banco Urquijo/JV, nr. 18).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 4. februar 1993 (IV/M.301 — Tesco/Catteau, nr. 14); Kommissionens beslutning af 14. december 1997 (IV/M.884 — KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, nr. 19); Kommissionens beslutning af 12. april 1999 (IV/M.1482 — Kingfisher/Grosslabor, nr. 27); Kommissionens beslutning af 6. april 2000 (COMP/M.1832 — Ahold/ICA Förbundet/Canica, nr. 26).

⁽³⁾ Fortrolighedsklausuler angående kundeoplysninger, priser og mængder kan således ikke accepteres i længere perioder. Derimod kan fortrolighedsklausuler angående teknisk knowhow undtagelsesvis være berettigede i længere perioder, se Kommissionens beslutning af 29. april 1998 (IV/M.1167 — ICI/Williams, nr. 22); Kommissionens beslutning af 30. april 1992 (IV/M.197 — Solvay-Laporte/Interlox, nr. 50).

⁽⁴⁾ Herunder patentansøgninger, brugsmodeller, ansøgninger om registrering af brugsmodeller, design, halvlederprodukters topografier, supplerende beskyttelsescertifikater for lægemidler og andre produkter, for hvilke der kan udstedes supplerende beskyttelsescertifikater, og certifikater på plantenyheder (som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra h), i forordning (EF) nr. 772/2004.

⁽⁵⁾ Som defineret i artikel 1, stk. 1, litra i), i forordning (EF) nr. 772/2004.

29. Det er imidlertid ikke nødvendigt for en fusions gennemførelse, at der til licenserne knyttes en områdebegrænsning for produktionsaktiviteten svarende til det område, hvor den overtagne virksomhed var aktiv. Har sælgeren ved en virksomhedsoverdragelse givet køberen licenser, kan sælger være underlagt områdebegrænsninger i licensaftalen på samme vilkår som dem, der gælder for konkurrenceforbud ved virksomhedsoverdragelser.
30. Begrænsninger i licensaftaler, der er mere vidtgående end anført ovenfor, som f.eks. beskyttelse af licensgiveren snarere end licenstageren, er ikke nødvendige for gennemførelsen af fusionen ⁽¹⁾.
31. På samme måde kan der i forbindelse med varemærker, firmanavne, designrettigheder, ophavsrettigheder eller lignende rettigheder forekomme situationer, hvor sælgeren ønsker at forblive indehaver af sådanne rettigheder til brug for de aktiviteter, sælgeren beholder, mens køberen har brug for disse rettigheder for at kunne markedsføre de produkter eller tjenesteydelser, som den overtagne virksomhed eller del af virksomhed producerede. I sådanne tilfælde finder ovenstående principper også anvendelse ⁽²⁾.

C. Købs- og leveringsforpligtelser

32. Overdragelse af en virksomhed eller af en del af en virksomhed kan i mange tilfælde medføre, at der sker et brud på de traditionelle indkøbs- og leveringsmønstre, fordi aktiviteterne tidligere var integreret i sælgerens samlede erhvervsvirksomhed. For at delingen af sælgerens samlede virksomhed og den delvise overdragelse af aktiver til køberen kan ske på rimelige vilkår, er det ofte nødvendigt, at man i hvert fald i en overgangsperiode opretholder de samme leverings- og forsyningskanaler mellem sælgeren og køberen. Dette opnås normalt ved, at der aftales købs- og leveringsforpligtelser mellem sælgeren og/eller den person, der erhverver virksomheden eller dele heraf. I betragtning af den særlige situation, der opstår, når en aktivitet udskilles fra sælgerens samlede virksomhed, kan sådanne købs- og leveringsforpligtelser anses for at være direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen. De kan være til gavn for såvel sælger som køber, afhængigt af den konkrete situation.
33. Formålet med sådanne forpligtelser kan være at sikre kontinuiteten i leverancerne til enten sælger eller køber af produkter, der er nødvendige for de aktiviteter, som sælgeren har bibeholdt, eller som køberen har overtaget. Varigheden af sådanne købs- og leveringsforpligtelser må imidlertid være begrænset til den tid, det tager at opbygge autonomi på markedet som erstatning for dette afhængighedsforhold. Købs- eller leveringsforpligtelser, der tager sigte på at sikre hidtidige leverancer, kan derfor være berettigede i en overgangsperiode på op til fem år ⁽³⁾.
34. Såvel købs- som leveringsforpligtelser, der fastsætter bestemte mængder, eventuelt suppleret med en klausul om mængderegulering, kan betragtes som direkte knyttet til og nødvendige for fusionen. Forpligtelser indeholdende bestemmelser om ubegrænsede mængder ⁽⁴⁾, eksklusivitetsbestemmelser eller bestemmelser om en særligt privilegeret status som leverandør eller køber ⁽⁵⁾, er imidlertid ikke nødvendige for fusionens gennemførelse.
35. Tjenesteydelses- og distributionsaftaler har samme virkninger som leveringsaftaler og er derfor underlagt samme principper som de ovenfor beskrevne.

⁽¹⁾ I det omfang, hvor de kan falde ind under EF-traktatens artikel 81, stk. 1, kan sådanne aftaler ikke desto mindre være omfattet af forordning (EF) nr. 772/2004 eller anden fællesskabslovgivning.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 1. september 2000 (COMP/M.1980 — *Volvo/Renault V.I.*, nr. 54).

⁽³⁾ Kommissionens beslutning af 5. februar 1996 (IV/M.651 — *AT&T/Philips*, VII.); Kommissionens beslutning af 30. marts 1999 (IV/JV.15 — *BT/AT&T*, nr. 209; hvad angår ekstraordinære tilfælde, se Kommissionens beslutning af 13. marts 1995 (IV/M.550 — *Union Carbide/Enichem*, nr. 99); Kommissionens beslutning af 27. juli 1995 (IV/M.612 — *RWE-DEA/Enichem Augusta*, nr. 45).

⁽⁴⁾ I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet er bestemmelser om faste mængder med en variationsklausul i disse tilfælde mindre konkurrencebegrænsende, se f.eks. Kommissionens beslutning af 18. september 1998 (IV/M.1292 — *Continental/ITT*, nr. 19).

⁽⁵⁾ Kommissionens beslutning af 30. juli 1998 (IV/M.1245 — *VALEO/ITT Industries*, nr. 64); hvad angår undtagelses-tilfælde (f.eks. fravær af et marked), se Kommissionens beslutning af 13. marts 1995 (IV/M.550 — *Union Carbide/Enichem*, nr. 92-96); Kommissionens beslutning af 27. juli 1995 (IV/M.612 — *RWE-DEA/Enichem Augusta*, nr. 38 ff.).

IV. PRINCIPPER GÆLDENDE FOR ALMINDELIGT FOREKOMMENDE BEGRÆNSNINGER I FORBINDELSE MED JOINT VENTURES SOM DEFINERET I EF-FUSIONSFORORDNINGENS ARTIKEL 3, STK. 4

A. Konkurrenceforbud

36. Konkurrenceforbud mellem moderselskaberne og et joint venture vil kunne anses for at være direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen, når sådanne forbud er rettet mod de produkter, tjenesteydelser og områder, som stiftelsesaftalen eller joint venture-vedtægterne omfatter. Formålet med konkurrenceklausuler kan f.eks. være at sikre redelighed under forhandlingerne, at sikre, at joint venture-selskabet vil kunne udnytte sine aktiver fuldt ud eller bliver i stand til at assimilere den knowhow og goodwill, moderselskaberne overfører, eller at beskytte moderselskabernes interesser i joint venture-selskabet mod, at et af moderselskaberne udnytter sin privilegerede adgang til knowhow og goodwill overført til eller udviklet af joint venture-selskabet. Sådanne konkurrenceforbud mellem moderselskaberne og deres joint venture kan betragtes som direkte knyttet til og nødvendige for fusionens gennemførelse i det tidsrum, hvor joint venture-selskabet består ⁽¹⁾.
37. En konkurrenceklausuls geografiske anvendelsesområde skal være begrænset til det område, hvor moderselskaberne udbød de omhandlede produkter eller tjenesteydelser før oprettelsen af joint venture-selskabet ⁽²⁾. Dette geografiske anvendelsesområde kan udvides til at omfatte områder, som moderselskaberne på tidspunktet for transaktionen havde planer om at gå ind på, forudsat at de allerede har investeret i forberedelsen heraf.
38. På samme måde skal konkurrenceklausuler være begrænset til kun at omfatte de produkter og tjenesteydelser, der udgør joint venture-selskabets økonomiske aktivitet. Det kan omfatte produkter og tjenesteydelser, der på det tidspunkt, hvor transaktionen gennemføres, allerede befinder sig på et fremskredent udviklingsstade, eller produkter og tjenesteydelser, der er færdigudviklede, men endnu ikke markedsført.
39. Hvis joint venture-selskabet etableres med det formål at komme ind på et nyt marked, er der tale om de produkter, tjenesteydelser og områder, inden for hvilke virksomheden skal være aktiv i henhold til joint venture-aftalen eller vedtægterne. Der er dog formodning for, at det ikke er nødvendigt at beskytte det ene moderselskabs interesser i joint venture-selskabet mod konkurrence fra det andet moderselskab på andre markeder end dem, som joint venture-selskabet vil operere på straks fra begyndelsen.
40. Desuden gælder, at konkurrenceforbud mellem ikke-kontrollerende moderselskaber og et joint venture ikke er direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen.
41. Samme principper som dem, der gælder for konkurrenceklausuler, gælder for forbud mod at hverve kunder og fortrolighedsklausuler.

B. Licensaftaler

42. En licens, som moderselskaberne giver joint venture-selskabet, vil kunne betragtes som direkte knyttet til og nødvendig for gennemførelsen af fusionen. Det gælder, uanset om der er tale om en eksklusiv licens eller ej, og uanset om den er tidsbegrænset eller ej. Licensen kan være begrænset til et særligt teknisk område, der svarer til joint venture-selskabets aktiviteter.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 15. januar 1998 (IV/M.1042 — *Eastman Kodak/Sun Chemical*, nr. 40); Kommissionens beslutning af 7. august 1996 (IV/M.727 — *BP/Mobil*, nr. 51); Kommissionens beslutning af 3. juli 1996 (IV/M.751 — *Bayer/Hüls*, nr. 31); Kommissionens beslutning af 6. april 2000 (COMP/M.1832 — *Ahold/ICA Förbundet/Canica*, nr. 26).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 29. august 2000 (COMP/M.1913 — *Lufthansa/Menzies/LGS/JV*, nr. 18); Kommissionens beslutning af 22. december 2000 (COMP/M.2243 — *Stora Enso/Assidoman/JV*, nr. 49, sidste punktum).

43. Licenser, som joint venture-selskabet giver et af sine moderselskaber, eller krydslicensaftaler vil kunne betragtes som direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusionen på samme betingelser som ved overtagelse af en virksomhed. Licensaftaler mellem moderselskaberne betragtes ikke som aftaler, der er direkte knyttet til og nødvendige for etableringen af et joint venture.

C. Købs- og leveringsforpligtelser

44. Hvis moderselskaberne forbliver aktive på et marked, som ligger i et forudgående eller efterfølgende led i forhold til joint venture-selskabets marked, skal enhver købs- og leveringsaftale, herunder tjenesteydelses- og distributionsaftaler, vurderes ud fra de principper, der gælder ved virksomhedsoverdragelse.
-

Kommissionens meddelelse om en forenklet procedure for behandling af bestemte fusioner efter Rådets forordning (EF) nr. 139/2004

(2005/C 56/04)

(EØS-relevant tekst)

I. INDLEDNING

1. Med denne meddelelse indføres der en forenklet procedure, som Kommissionen agter at anvende ved behandling af bestemte fusioner efter Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) ⁽¹⁾ under forudsætning af, at de ikke giver anledning til konkurrenceproblemer. Denne meddelelse erstatter meddelelsen om en forenklet procedure for behandling af bestemte fusioner efter Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ⁽²⁾. Kommissionens erfaringer med anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser ⁽³⁾, har vist, at bestemte kategorier af anmeldte fusioner normalt godkendes uden at have givet anledning til større betænkeligheder, forudsat at der ikke foreligger nogen særlige omstændigheder.

2. Formålet med denne meddelelse er at redegøre for, under hvilke betingelser Kommissionen normalt vil vedtage en beslutning i kort form om en fusions forenelighed med fællesmarkedet efter den forenklede procedure, og forklare, hvordan denne procedure fungerer. Når alle de betingelser, der er opstillet i punkt 5 i denne meddelelse, er opfyldt, og når der ikke foreligger nogen særlige omstændigheder, vil Kommissionen vedtage en godkendelsesbeslutning i kort form senest 25 arbejdsdage efter anmeldelsesdatoen, jf. EF-fusionsforordningens artikel 6, stk. 1, litra b) ⁽⁴⁾.

3. I de tilfælde, hvor de omstændigheder, der er beskrevet i punkt 6 til 11 i denne meddelelse, gør sig gældende, kan Kommissionen dog iværksætte en undersøgelse og/eller vedtage en udførlig beslutning efter EF-fusionsforordningen.

4. Med den procedure, der er skitseret i det følgende, ønsker Kommissionen at gøre Fællesskabets fusionskontrol mere målrettet og effektiv.

⁽¹⁾ EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1.

⁽²⁾ EFT C 217 af 29.7.2000, s. 32.

⁽³⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1; berigtiget i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

⁽⁴⁾ Anmeldelseskravene er fastsat i Bilag I og II til Kommissionens forordning (EF) nr. 802/2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser.

II. KATEGORIER AF FUSIONER, DER KAN BEHANDLES EFTER DEN FORENKLEDE PROCEDURE

Fusioner, der kan komme i betragtning

5. Kommissionen vil anvende den forenklede procedure ved behandlingen af følgende kategorier af fusioner:

a) hvor to eller flere virksomheder erhverver fælles kontrol med et joint venture, som ikke, eller kun i ubetydeligt omfang, driver eller forventes at ville drive virksomhed inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-området). Det er tilfældet, når:

i) joint venture-selskabets omsætning ⁽⁵⁾ og/eller omsætningen ved de overførte aktiviteter ⁽⁶⁾ er mindre end 100 mio. EUR inden for EØS-området, og

ii) de aktiver ⁽⁷⁾, der overføres til joint venture-selskabet, har en samlet værdi på under 100 mio. EUR inden for EØS-området ⁽⁸⁾

⁽⁵⁾ Joint venture-selskabets omsætning skal beregnes på grundlag af moderselskabernes eller joint venture-selskabets seneste reviderede regnskaber, for så vidt der foreligger særskilte regnskaber for de ressourcer, moderselskaberne har overført til joint venture-selskabet.

⁽⁶⁾ Ordene »og/eller« henviser til de forskellige situationer, der kan være tale om, f.eks. følgende:

— ved fælles overtagelse af en virksomhed er det denne virksomheds (joint venture-selskabs) omsætning, der skal tages i betragtning

— ved etablering af et joint venture, hvortil moderselskaberne overfører deres aktiviteter, er det omsætningen ved de overførte aktiviteter, der skal tages i betragtning

— ved erhvervelse af en kontrollerende andel i et allerede eksisterende joint venture er det joint venture-selskabets omsætning og omsætningen ved de aktiviteter, som det nye moderselskab (eventuelt) overfører til det, der skal tages i betragtning.

⁽⁷⁾ Den samlede værdi af joint venture-selskabets aktiver beregnes på grundlag af de enkelte moderselskabers senest opstillede og godkendte balance. Udtrykket »aktiver« omfatter: (1) alle materielle og immaterielle aktiver, der overdrages til joint venture-selskabet (eksempler på materielle aktiver: produktionsanlæg, engros- eller detailforretninger, varelagre; eksempler på immaterielle aktiver: intellektuelle ejendomsrettigheder, goodwill osv.), og (2) alle lån, kreditter og garantier, som moderselskaberne måtte have ydet joint venture-selskabet.

⁽⁸⁾ Hvis de overdragne aktiver genererer en omsætning, må hverken aktivernes eller omsætningens værdi overstige 100 mio. EUR.

- b) hvor to eller flere virksomheder fusionerer, eller en eller flere virksomheder erhverver ene- eller fælleskontrol med en anden virksomhed, forudsat at ingen af fusionsparterne er aktive på det samme produktmarked og det samme geografiske marked eller på et produktmarked i et forudgående eller efterfølgende led i forhold til et produktmarked, hvorpå en anden fusionspart opererer ⁽⁹⁾
- c) hvor to eller flere virksomheder fusionerer, eller en eller flere virksomheder erhverver ene- eller fælleskontrol med en anden virksomhed, og:
- i) to eller flere af fusionsparterne opererer på det samme produktmarked og geografiske marked (horisontale forbindelser), forudsat at de tilsammen har en markedsandel på under 15 %, eller
- ii) en eller flere af fusionsparterne er aktive på et produktmarked i et forudgående eller efterfølgende led i forhold til et produktmarked, hvorpå en anden fusionspart opererer (vertikale forbindelser) ⁽¹⁰⁾, forudsat at de hverken hver for sig eller tilsammen har en markedsandel på nogen af niveauerne, der når op på 25 % ⁽¹¹⁾
- d) hvor en part overtager enekontrollen med en virksomhed, som den i forvejen kontrollerer sammen med en eller flere andre virksomheder.

Sikkerhedsforanstaltninger og tilfælde, hvor den forenklede procedure ikke anvendes

6. Når Kommissionen skal vurdere, om en fusion falder ind under en af de i punkt 5 nævnte kategorier, sikrer den sig, at der er tilstrækkelig klarhed om alle relevante forhold. Da markedsafgrænsningen kan være et nøgleelement i denne vurdering, opfordres parterne til at give oplysninger om eventuelle alternative markedsafgrænsninger, før de indgiver anmeldelse (jf. punkt 15). De anmeldende parter skal beskrive alle alternative relevante produktmarkeder og geografiske markeder, hvor den anmeldte fusion kunne få virkninger, ligesom de skal give oplysninger om afgrænsningen af disse markeder ⁽¹²⁾. Det tilkommer

⁽⁹⁾ Se Kommissionens meddelelse om afgrænsning af det relevante marked i forbindelse med Fællesskabets konkurrenceret (EFT C 372 af 9.12.1997, s. 5).

⁽¹⁰⁾ Se fodnote 6.

⁽¹¹⁾ Det betyder, at denne kategori kun omfatter fusioner, hvor der ikke er tale om berørte markeder som defineret i del 6, afsnit III, i CO-formularen. Tærsklerne for horisontale og vertikale forbindelser gælder for markedsandele både på nationalt plan og på EØS-plan og for enhver anden plausibel afgrænsning af produktmarkedet i en given sag. Det er i den forbindelse vigtigt, at de underliggende markedsafgrænsninger i anmeldelsen er tilstrækkeligt præcise til at begrunde den vurdering, at disse tærskler ikke er nået, og at alle mulige alternative markedsafgrænsninger nævnes (herunder geografiske markeder, der er snævrere end nationale markeder).

⁽¹²⁾ Ligesom ved alle andre anmeldelser vil Kommissionen kunne tilbagekalde en sådan kort beslutning, hvis den er baseret på urigtige oplysninger, som en af de deltagende virksomheder har ansvar for (EF-fusionsforordningens artikel 6, stk. 3, litra a)).

Kommissionen at træffe den endelige afgørelse om markedsafgrænsningen på grundlag af en gennemgang af de faktiske omstændigheder i sagen. Hvis det er vanskeligt at afgrænse de relevante markeder eller fastslå parternes markedsandele, vil Kommissionen ikke følge den forenklede procedure. I det omfang en fusion giver anledning til nye juridiske spørgsmål af almen interesse, vil Kommissionen desuden normalt undlade at vedtage beslutninger i kort form, og vil normalt vende tilbage til den første fase af den normale fusionsprocedure.

7. Selv om det normalt kan antages, at fusioner, der falder ind under en af de i punkt 5 nævnte kategorier, ikke rejser alvorlig tvivl med hensyn til, om de er forenelige med fællesmarkedet, kan der dog ikke desto mindre være visse situationer, hvor det undtagelsesvis er nødvendigt at foretage en nærmere undersøgelse og/eller vedtage en udførlig beslutning. I sådanne tilfælde vil Kommissionen kunne vende tilbage til første fase af den normale fusionsprocedure.

8. I det følgende gives vejledende eksempler på sager, der vil kunne udelukkes fra den forenklede procedure. Visse typer af fusioner kan øge parternes markedsstyrke, f.eks. fordi de indebærer en sammenlægning af deres teknologiske, finansielle eller andre ressourcer, selv om fusionsparterne ikke opererer på det samme marked. Den forenklede procedure kan også være uegnet i forbindelse med fusioner, hvor mindst to af fusionsparterne er aktive på tilstødende, nært beslægtede markeder ⁽¹³⁾, især når en eller flere af fusionsparterne har en markedsandel på 25 % eller derover på et produktmarked, hvor der ikke findes horisontale eller vertikale forbindelser som beskrevet ovenfor, men som er et tilstødende marked til et marked, hvor en anden part er aktiv. I andre tilfælde kan det være umuligt at fastslå parternes markedsandele nøjagtigt. Det er ofte tilfældet, når parterne opererer på nye eller lidet udviklede markeder. Den forenklede procedure kan også være uegnet i forbindelse med fusioner på markeder, der er præget af store adgangsbarrierer, stærk koncentration ⁽¹⁴⁾ eller andre velkendte konkurrenceproblemer.

⁽¹³⁾ Tilstødende og nært beslægtede produktmarkeder er markeder, hvor produkterne supplerer hinanden eller tilhører en produktgruppe, der generelt købes af samme gruppe af købere til det samme endelige anvendelsesformål.

⁽¹⁴⁾ Se retningslinjerne for vurdering af horisontale fusioner efter Rådets forordning om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser EUT C 31 af 5.2.2004, s. 5, punkt 14 til 21.

9. Kommissionens hidtidige erfaringer har vist, at når der er tale om en overgang fra fælleskontrol til enekontrol, vil det undtagelsesvis kunne være nødvendigt med en tilbundsående undersøgelse og/eller en udførlig beslutning. Der kan opstå konkrete konkurrenceproblemer i situationer, hvor en virksomhed, der førhen var et joint venture, herefter kun kontrolleres af en enkelt ejer og integreres i dennes concern eller netværk, hvilket kan eliminere de disciplinerende virkninger af de divergerende interesser, som flere forskellige medejere kan have, således at virksomhedens strategiske stilling på markedet derigennem styrkes. Hvis man f.eks. tænker sig en situation, hvor virksomhed A og virksomhed B i fællesskab kontrollerer joint venture C, vil en transaktion, hvor A overtager enekontrollen med C, kunne give anledning til konkurrenceproblemer, hvis C er direkte konkurrent til A, og hvis C og A tilsammen vil få en stærk position på markedet, når en del af den uafhængighed, C hidtil havde, elimineres⁽¹⁵⁾. I sager, hvor et sådant scenarie kræver en mere indgående analyse, vil Kommissionen kunne vende tilbage til første fase af den normale fusionsprocedure⁽¹⁶⁾.

10. Kommissionen vil også kunne vende tilbage til første fase af den normale fusionsprocedure i tilfælde, hvor hverken Kommissionen eller de kompetente myndigheder i en medlemsstat har behandlet den forudgående erhvervelse af fælles kontrol med det pågældende joint venture.

11. Desuden vil Kommissionen kunne vende tilbage til første fase af den normale fusionsprocedure, når der opstår problemer med samordning som omhandlet i EF-fusionsforordningens artikel 2, stk. 4.

12. Hvis en medlemsstat senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en kopi af anmeldelsen giver udtryk for begrundede betænkeligheder ved den anmeldte fusion, eller hvis en tredjepart i bemærkninger fremsat inden for den frist, der gælder for sådanne bemærkninger, giver udtryk for begrundede betænkeligheder, vil Kommissionen vedtage en udførlig beslutning. I sådanne tilfælde gælder de frister, der er fastsat i EF-fusionsforordningens artikel 10, stk. 1.

Henvisningsanmodninger

13. Den forenklede procedure vil ikke blive anvendt, hvis en medlemsstat har anmodet om henvisning af en fusion i henhold til EF-fusionsforordningens artikel 9, eller hvis

Kommissionen accepterer en anmodning fra en eller flere medlemsstater om henvisning af en anmeldt fusion i henhold til EF-fusionsforordningens artikel 22.

Henvisninger af fusioner forud for deres anmeldelse efter anmodning fra de anmeldende parter

14. Med forbehold for de i denne meddelelse opstillede sikkerhedsforanstaltninger og tilfælde, hvor den forenklede procedure ikke vil blive anvendt, vil Kommissionen kunne anvende den forenklede procedure på fusioner, hvor:

i) Kommissionen efter en begrundet erklæring fremsat i henhold til EF-fusionsforordningens artikel 4, stk. 4, beslutter ikke at henvise sagen til en medlemsstat, eller

ii) sagen efter en begrundet erklæring i henhold til EF-fusionsforordningens artikel 4, stk. 5, henvises til Kommissionen.

III. PROCEDUREREGLER

Kontakter før indgivelsen af anmeldelsen

15. Kommissionen finder, at kontakter mellem de anmeldende parter og Kommissionen før anmeldelsens indgivelse kan være nyttige, selv i tilsyneladende problemfrie sager⁽¹⁷⁾. Kommissionens erfaringer med den forenklede procedure har vist, at de sager, der opfylder betingelserne for at blive behandlet efter denne procedure, kan indeholde komplicerede problemer, f.eks. med markedsafgrænsningen (se punkt 6), som det vil være bedst at få løst, inden anmeldelsen indgives. Gennem sådanne kontakter kan Kommissionen og de anmeldende parter få afklaret den nøjagtige mængde af oplysninger der skal gives i anmeldelsen. Disse kontakter bør indledes mindst to uger før den forventede anmeldelsesdato. Det tilrådes derfor, at de anmeldende parter tager kontakt med Kommissionen inden anmeldelsen, især hvis de vil anmode Kommissionen om at frafalde kravet om en fuldstændig anmeldelse i henhold til artikel 3, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 802/2004 af 7. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽¹⁸⁾, med den begrundelse, at den pågældende fusion ikke vil give anledning til konkurrenceproblemer.

⁽¹⁵⁾ Sag nr. IV/M.1328, KLM/Martinair, XXIX Beretning om Konkurrencepolitikken 1999, SEK(2000) 720 endelig, nr. 165-166.

⁽¹⁶⁾ Sag nr. COMP/M.2908, Deutsche Post/DHL (II), beslutning af 18.9.2002.

⁽¹⁷⁾ Se Konkurrencegeneraldirektoratets retningslinjer for behandling af EF-fusionssager på http://europa.eu.int/comm/competition/mergers/legislation/regulation/best_practices.pdf

⁽¹⁸⁾ EUT L 133 af 30.4.2004, s. 1.

Offentliggørelse af, at der er indgivet anmeldelse

16. De oplysninger, der skal offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* efter modtagelsen af en anmeldelse⁽¹⁹⁾, skal omfatte fusionsparternes navne, deres hjemlande, fusionens art og de berørte brancher samt angivelse af, at fusionen ud fra oplysningerne fra den anmeldende part muligvis opfylder betingelserne for at blive behandlet efter den forenklede procedure. Alle berørte parter vil derefter have mulighed for at fremsætte bemærkninger, navnlig om forhold, der vil kunne kræve en nærmere undersøgelse.

Beslutning i kort form

17. Hvis Kommissionen er forvisset om, at fusionen opfylder betingelserne for anvendelse af den forenklede procedure (se punkt 5), vil den normalt vedtage en beslutning i kort form. Det gælder også i sager, der ikke giver anledning til nogen konkurrenceproblemer, og hvor den har modtaget en fuldstændig anmeldelse. Den pågældende fusion vil dermed blive erklæret forenelig med fællesmarkedet senest 25 arbejdsdage efter anmeldelsen, jf. EF-fusionsforordningens artikel 10, stk. 1 og 6. Kommissionen vil bestræbe sig på at træffe en beslutning i kort form hurtigst muligt efter udløbet af de 15 arbejdsdage, medlemsstaterne har til at fremsætte anmodning om henvisning af en anmeldt fusion i henhold til EF-fusionsforordningens artikel 9. Men inden udløbet af fristen på de 25 arbejdsdage, vil

Kommissionen fortsat kunne beslutte at vende tilbage til første fase af den normale fusionsprocedure og iværksætte undersøgelser og/eller vedtage en udførlig beslutning, hvis den finder det bedst i den konkrete sag.

Offentliggørelse af beslutninger i kort form

18. Kommissionen vil offentliggøre en meddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* om, at der er truffet beslutning, ligesom den gør det ved udførlige godkendelsesbeslutninger. Den offentligt tilgængelige version af denne beslutning vil kunne findes på Konkurrenceanalysedirektoratets website i et begrænset tidsrum. Beslutningen i kort form vil indeholde de oplysninger angående den anmeldte fusion, der blev offentliggjort i EU-Tidende efter anmeldelsen (parternes navne og hjemlande, fusionens art og berørte brancher), og en bemærkning om, at fusionen erklæres forenelig med fællesmarkedet, fordi den falder ind under en eller flere af de kategorier, der er beskrevet i denne meddelelse, med nærmere angivelse af, hvilken kategori der er tale om.

IV. ACCESSORISKE BEGRÆNSNINGER

19. Den forenklede procedure egner sig ikke til de sager, hvor de deltagende virksomheder anmoder om en udtrykkelig vurdering af begrænsninger, der er direkte knyttet til og nødvendige for en fusions gennemførelse.

⁽¹⁹⁾ EF-fusionsforordningens artikel 4, stk. 3.

Reviderede forklarende bemærkninger til Bilag III — Definition af begrebet »produkter med oprindelsesstatus« og ordning for administrativt samarbejde — Til aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Republikken Chile på den anden side

(2005/C 56/05)

Artikel 17 — Tekniske årsager

Et varecertifikat EUR.1 kan afvises af »tekniske årsager«, hvis det ikke er udfærdiget i overensstemmelse med forskrifterne. Der kan i sådanne tilfælde senere fremlægges et certifikat, der er udstedt efterfølgende. Det gælder f.eks. i følgende situationer:

- varecertifikat EUR.1 udfærdiget på en ikke forskriftsmæssig formular (f.eks.: uden guillochering; med vigtige dimensions- og farvefravigelser fra den foreskrevne model; uden løbenummer; trykt på et ikke tilladt sprog)
- en rubrik til obligatoriske oplysninger er ikke udfyldt (f.eks.: rubrik 4 i EUR.1), dog ikke rubrik 8
- manglende stempel og underskrift (rubrik 11 i EUR.1)
- varecertifikat EUR.1 påtegnet af en ikke-kompetent myndighed
- varecertifikat EUR.1 påtegnet ved brug af et nyt stempel, som der endnu ikke er givet underretning om
- fremlæggelse af en fotokopi eller en kopi i stedet for det originale varecertifikat EUR.1
- angivelse i rubrik 5 af et land, som ikke er part i aftalen (f.eks.: Israel eller Cuba).

Fremgangsmåde

Efter at der på certifikatet er anført påtegningen »AFVIST DOKUMENT« med angivelse af grunden til afvisningen, gives certifikatet tilbage til importøren, for at han efterfølgende kan få udstedt et nyt certifikat. Toldadministrationen kan dog eventuelt beholde en fotokopi af det afviste certifikat med henblik på en efterfølgende kontrol, eller hvis den har begrundet mistanke om svigagtig adfærd.

Artikel 31 — Afvisning af præferencebehandling uden verifikation

Det drejer sig om tilfælde, hvor oprindelsesbeviset betragtes som uanvendeligt. Det gælder f.eks. i følgende situationer:

- varebeskrivelsesrubrikken (rubrik 8 i EUR.1) er ikke udfyldt, eller der er anført andre varer end dem, der frembydes
- oprindelsesbeviset er udstedt af et land, der ikke er part i aftalen, også selv om oprindelsesbeviset vedrører varer med oprindelse i Fællesskabet eller Chile (f.eks. varecertifikat EUR.1 udstedt i Israel for varer med oprindelse i Chile)
- varecertifikat EUR.1 indeholder ubekræftede raderinger eller overskrivninger i en af de obligatoriske rubrikker (f.eks. rubrikkerne »varebeskrivelse«, »antal kolli«, »bestemmelsesland«, »oprindelsesland«)
- gyldighedsperioden for varecertifikat EUR.1 er overskredet af andre grunde end de i forskrifterne nævnte (f.eks.: særlige omstændigheder), dog med undtagelse af tilfælde, hvor varerne er frembudt inden fristens udløb
- oprindelsesbeviset fremlægges efterfølgende for varer, der oprindeligt indførtes svigagtigt
- i rubrik 4 på varecertifikat EUR.1 er der anført et land, der ikke er part i den aftale, på grundlag af hvilken der anmodes om præferencebehandling.

Fremgangsmåde

Oprindelsesbeviset med påtegningen »UANVENDELIGT« beholdes af den toldadministration, der får det forelagt, for at undgå, at det søges brugt igen. Uden at dette berører retssager, der er indledt efter national lovgivning, underretter indførselslandets toldmyndigheder, når det skønnes hensigtsmæssigt, straks udførselslandets toldmyndigheder eller kompetente regeringsmyndigheder om afvisningen.

ANGIVELSER, DER ER NÆVNT I DE FORKLARENDE BEMÆRKNINGER TIL ARTIKEL 17 OG 31

CZ	DOKUMENT NEAKCEPTOVÁN	NEPOUŽITELNÝ
DA	AFVIST DOKUMENT	UANVENDELIGT
DE	DOKUMENT NICHT ANGENOMMEN	NICHT ANWENDBAR
EE	DOKUMENTI EI AKTSEPTEERITUD	AKTSEPTEERIMATA
EL	ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΤΑΙ	ΜΗ ΑΠΟΔΕΚΤΟ
EN	DOCUMENT NOT ACCEPTED	INAPPLICABLE
ES	DOCUMENTO RECHAZADO	INAPLICABLE
HU	NEM ELFOGADOTT OKMÁNY	ALKALMATLAN
FI	ASIAKIRJA HYLÄTTY	EI VOIDA KÄYTTÄÄ
FR	DOCUMENT REFUSÉ	INAPPLICABLE
IT	DOCUMENTO RESPINTO	INAPPLICABILE
NL	DOCUMENT GEWEIGERD	NIET VAN TOEPASSING
LT	DOKUMENTAS NEPRIIMTAS	NETINKAMAS
LV	DOKUMENTS NAV AKCEPTĒTS	NEDERIGS
MT	DOKUMENT MHUX AĊĊETTAT	MHUX APPLIKABBLI
PL	DOKUMENT NIEZAAKCEPTOWANY	NIESTOSOWANY
PT	DOCUMENTO RECUSADO	NÃO APLICÁVEL
SE	EJ GODTAGET DOKUMENT	OANVÄNDBART
SI	DOKUMENT NI SPREJET	NEUSTREZNO
SK	DOKUMENT NEPRIJATÝ	NEPOUŽITELNÝ

STATSSTØTTE — DET FORENEDE KONGERIGE**Statsstøtte nr. C 42/2004 (ex N 350/2004) — »Tilskud til renovering af erhvervslokaler«.****Opfordring til at fremsætte bemærkninger i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2**

(2005/C 56/06)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af den 1. december 2004, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen Det Forenede Kongerige, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for ovennævnte støtteforanstaltning.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af nærværende resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til den foranstaltning, over for hvilken Kommissionen indleder proceduren, til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektorat for Konkurrence
Registreringskontoret for Statsstøtte
B-1049 Bruxelles
Fax (32-2) 296 12 42

Disse bemærkninger vil blive videresendt til Det Forenede Kongerige. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om at få deres navne hemmeligholdt. Anmodningen skal være begrundet.

RESUMÉ

Ved brev af 6. august 2004, der indgik i Kommissionen den 10. august 2004, anmeldte de britiske myndigheder ordningen vedrørende tilskud til renovering af erhvervslokaler.

der er omfattet af ordningen, med henblik på at gøre dem produktive. Formålet med den anmeldte ordning er primært investering. Ifølge retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte kan støtte til investeringer i ugunstigt stillede områder være forenelig med fællesmarkedet, men kun hvis visse betingelser er opfyldt.

Beskrivelse af ordningen

Under denne ordning ydes der tilskud til støtteberettigede virksomheder (ejere/lejere) til de anlægsudgifter, de afholder i forbindelse med renovering eller ombygning af erhvervslokaler, som har været ledige i mindst ét år, og som ligger i en af de lokaliteter i Det Forenede Kongerige, der er udpeget som ugunstigt stillede områder. Formålet er at gøre disse lokaler produktive igen.

På basis af sin første vurdering konkluderer Kommissionen, at den foreslåede ordning ikke er omfattet af de eksisterende retningslinjer, rammebestemmelser eller bestemmelser. Ordningen om tilskud til renovering af erhvervslokaler fokuserer på ugunstigt stillede områder, for hvilke der ikke gælder nogen retningslinjer eller rammebestemmelser.

Ordningens karakter af statsstøtte

På dette stadium i proceduren finder Kommissionen, at foranstaltningen indebærer statsstøtte i den i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, anførte betydning.

Det er derfor nødvendigt at undersøge, om den anmeldte ordning er omfattet af en af undtagelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 3. Kommissionen har med henblik herpå vurderet, om den foreslåede foranstaltning er nødvendig og står i et rimeligt forhold til de tilstræbte mål, og om den fordrejer konkurrencen i et omfang, der er i strid med den fælles interesse.

Proceduremæssige aspekter

Det Forenede Kongerige har overholdt procedurekravene i EF-traktatens artikel 88, stk. 3, ved at anmelde ovennævnte støtteordning, inden den træder i kraft.

Vurdering af foranstaltningen

Der ydes tilskud til anlægsudgifter i forbindelse med renovering og ombygning i ugunstigt stillede områder af erhvervslokaler,

Kommissionen har tidligere givet udtryk for, at genrejsning af brownfield-grunde (ubenyttede og/eller forladte grunde) bidrager til vigtige EU-mål. Kommissionen finder endvidere, at renovering og ombygning af ledige erhvervslokaler med henblik på at gøre dem produktive igen, således som det foreslås af Det Forenede Kongerige ved den anmeldte foranstaltning, også vil kunne betragtes som en genopbygningsforanstaltning og derfor normalt bidrage til fællesskabsmålene.

På dette stadium finder Kommissionen imidlertid, at der er behov for en grundig undersøgelse for at vurdere, om tilskud til renovering af erhvervslokaler er rimeligt og hensigtsmæssigt. Det understreges af følgende forhold:

- Ifølge oplysningerne fra de britiske myndigheder afholdes 85 % af alle de pågældende udgifter i Det Forenede Kongerige af større virksomheder og 15 % af SMV. Selv om ordningen er åben for alle virksomheder uanset størrelse, vil ordningen især være en fordel for de store virksomheder.
- De britiske myndigheder anfører imidlertid, at selv i de tilfælde, hvor store virksomheder ejer erhvervslokalerne, vil SMV alligevel indirekte drage fordel af foranstaltningen, da de ofte lejer erhvervslokaler af de større virksomheder. Det understøttes af oplysninger fra Det Forenede Kongerige, der viser, at af nye lejemaal for lokaler, der har været ledige i over et år, indgås 31 % af store virksomheder og 69 % af SMV. Med hensyn til de mest ugunstigt stillede områder ifølge Det Forenede Kongeriges definition er de respektive tal 26 % for store virksomheder og 74 % for SMV.
- Kommissionen bemærker, at den anmeldte foranstaltning ifølge Kommissionens definition ikke er begrænset til små og mellemstore virksomheder. Den bemærker endvidere, at ordningen ikke er begrænset til støtteberettigede områder i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), eller artikel 87, stk. 3, litra c).
- Anvendelse af de 2 000 udpegede mest ugunstigt stillede områder i Det Forenede Kongerige som målgruppe for den anmeldte foranstaltning rejser samme spørgsmål, som det var tilfældet med støtteordningen om fritagelse for stempelafgift. Der er tale om en undtagelse fra Kommissionens standardpraksis i forbindelse med regionalstøtte. Kommissionen mener fortsat, at en sådan undtagelse skal være berettiget for at undgå, at støttemodtagere i områder, som ikke er udpeget som støtteberettigede i henhold til artikel 87, stk. 3, litra a), og/eller artikel 87, stk. 3, litra c), opnår en urimelig økonomisk fordel, der har skadelig indvirkning på samhandelen i et omfang, der er i strid med den fælles interesse.
- Ved godkendelsen af støtteordningen om stempelafgiftsfritagelse på basis af denne ordnings specifikke karakteristika opstillede Kommissionen endvidere en række betingelser. Den besluttede bl.a., at der skulle være garanti for tilsyn og forelægges dokumentation for ordningens gunstige virkninger for fysisk genrejsning og især for brownfield-grunde. Den har hidtil ikke fået forelagt nogen efterfølgende analyse, der har givet mulighed for at vurdere de positive virkninger af ordningen.
- Selv om de britiske myndigheder anfører, at den gennemsnitlige støtteintensitet ligger på mellem 9 og 10 % netto,

kan de maksimale støtteintensiteter ved den anmeldte foranstaltning nå op på 40 % netto i tilfælde af ikke-registrerede virksomheder og op på 30 % netto i tilfælde af selskaber.

Efter sin indledende undersøgelse af foranstaltningen nærer Kommissionen derfor tvivl om, hvorvidt den foreslåede foranstaltning er i overensstemmelse med målsætningen, og hvorvidt den fordrejer konkurrencen i et omfang, der er i strid med den fælles interesse. Kommissionen finder, at der er behov for en mere omfattende undersøgelse af dette komplicerede spørgsmål. Den ønsker at indsamle oplysninger fra interesserede parter. Af juridiske årsager er den derfor nødsaget til at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2. Først når disse oplysninger foreligger, kan den tage stilling til, om en sådan støtte er nødvendig og ikke påvirker samhandelen i et omfang, der er i strid med den fælles interesse.

BREVETS ORDLYD

»The Commission wishes to inform the United Kingdom that, having examined the information supplied by your authorities on the aid measure referred to above, it has decided to initiate the procedure laid down in Article 88(2) of the EC Treaty.

1. PROCEDURE

1. By letter dated 6 August 2004, registered by the Commission on 10 August 2004, the UK authorities notified a scheme providing qualifying businesses with favourable depreciation allowances (called »capital allowances») in respect of the capital costs the owners or occupiers actually incur in renovating or converting business premises that have been vacant for a year or longer and that are situated in designated disadvantaged areas. A request for information aiming at clarifying some points of the notification was sent on 2 September 2004 (D/56282). The UK authorities replied by letter dated 4 October 2004. The latter was registered by the Commission on 18 October 2004 (A/37971).

2. DESCRIPTION OF THE AID MEASURE

2. Aim of the measure

The aim of the measure is to foster physical, economic and social regeneration of so-called pockets of deprivation⁽¹⁾, to support the redevelopment of brownfield sites, to increase private investment, enterprise and employment in the UK's most deprived communities by means of bringing empty for a year or longer-term derelict shops or business property back into productive use. Such scheme is part of the UK Government's integrated approach to tackling the range of regeneration market failures that its most deprived communities face.

⁽¹⁾ The expression »pockets of deprivation« refers to the incidence of deprived communities, often close to prosperous areas.

3. The form and nature of the aid

The notified aid takes the form of capital allowances. Capital allowances enable the capital costs, which a business actually incurs in the renovation or the conversion of empty or derelict for a year or longer business premises in order to bring them back into productive use, to be written off against a business's taxable profits. They take the place of depreciation charged in the commercial accounts, which is not allowed for tax purposes. The notified measure would provide the 100 % first year allowance (FYA) and 25 % writing-down allowance (WDA) for capital expenditure on renovating vacant commercial buildings, so the relief would be available for:

- (a) expenditure that already qualifies for allowances under the plant and machinery regime (at 25 % WDAs *per annum* or 40 % FYAs ⁽²⁾) or under the industrial building regime (at 4 % WDAs *per annum*); and
- (b) expenditure that does not currently qualify for any relief, for example, expenditure on alterations to the fabric of non-industrial, commercial buildings (shops, offices).

In the case of expenditure falling under head (b), the notified measure would therefore constitute a new relief (at 100 % FYAs and 25 % WDAs *per annum*), as currently commercial buildings do not qualify for capital allowances. In the case of expenditure falling under head (a), the effect of the measure would be the increased rate of allowance.

The new relief, according to the UK authorities, would operate mainly as a tax deferment benefit and only partly as a potential new relief against a business's taxable profits.

4. Eligible costs and aid intensity

To be eligible for the BPRA scheme, the empty premises would have to have lain unused for a year or longer and must be situated in one of the 2 000 designated most deprived areas of the UK — the so-called »designated disadvantaged areas«.

5. Geographical coverage of the scheme

The »designated disadvantaged areas in the UK«, on which the notified BPRA is targeted, have been selected on the basis of the »indices of multiple deprivation (IMD)« developed for each of four regions of the UK. This is a combined index covering six domains of deprivation (income, employment, health, education, housing and access to services). The analysis has been applied at a very low geographical level (i.e. at the level of electoral wards, divisions or postcodes). The present list of eligible areas has been set out in »The Stamp Duty (Disadvantaged Areas) Regulations 2001«.

6. Beneficiaries

The scheme applies to undertakings of any size and operating in any sector of the economy.

⁽²⁾ A 40 % rate FYA is available to small and medium sized enterprises (SMEs), but not to large business.

7. Budget of the scheme

The estimated overall revenue losses, due to tax concessions for the five year period of the scheme, are about GBP 135 million (ca. EUR 205 million).

8. Legal basis of the scheme

Primary legislation:

- Capital allowances: renovation of business premises in disadvantaged areas (»Business Premises Renovation Allowances (BPRA)«) — when enacted, this legislation will be inserted into Capital Allowances Act 2001.

Secondary legislation:

- SI 3747/2001 The Stamp Duty (Disadvantaged Areas) Regulations.

9. Duration of the scheme

2005 — 2010

3. ASSESSMENT OF THE AID MEASURE

10. In accordance with Article 6(1) of Council Regulation (EC) No 659/1999 of 22 March 1999, the decision to initiate proceedings shall summarise the relevant issues of fact and law, shall include a preliminary assessment from the Commission as to the aid character of the proposed measure, and shall set out the doubts as to its compatibility with the common market.

11. Procedure

The UK authorities have complied with the procedural requirements of Article 88(3) of the EC Treaty by notifying the abovementioned aid scheme before putting it into effect.

12. The existence of aid

The Commission considers, at this stage of the procedure, that the measure constitutes State aid within the meaning of Article 87(1) of the EC Treaty, and this for the following reasons:

- State resources are involved because tax is foregone.
- The measure is selective because it is targeted upon particular geographical areas.
- The measure will reduce the costs for companies investing in the renovation or the conversion into productive use of empty or derelict business premises in the eligible areas. It will therefore provide an advantage to such companies over other companies investing in other areas, and therefore not receiving the exemption.

— Because capital allowances apply to all business premises which have been renovated or converted into productive use in the designated areas it will, among others, inevitably benefit undertakings which are engaged in inter-State trade, or in a business sector in which there is inter-State trade. Furthermore, the scheme does not provide that the limits laid down in Council Regulation (EC) No 69/2001 of 12 January 2001 on the application of Articles 87 and 88 of the EC Treaty to *de minimis* aid will be respected. Accordingly, the new exemption may give rise to aid which affects competition in inter-State trade.

13. Exemption grounds

- (a) Article 87(2) of the EC Treaty lists certain types of aid that are compatible with the EC Treaty. In view of the nature and purpose of the aid, and the geographical coverage of the scheme, the Commission considers, at this stage of the analysis, that the subparagraphs (a), (b) and (c) are not applicable to the measure in question.
- (b) Article 87(3) of the EC Treaty specifies other forms of aid, which may be regarded as compatible with the common market. In view of the nature and purpose of the aid measure and its geographical scope, the Commission considers, at this stage of the investigation, that the subparagraphs (a), (b), (d) and (e) of Article 87(3) are not applicable either.
- (c) In the notification the UK authorities appear to agree with the above analysis and suggest that the question is whether the aid measure is compatible with the common market on the basis that it will facilitate the development of certain economic areas and it will not adversely affect trading conditions to an extent contrary to the common interest (Article 87(3)(c) of the EC Treaty).
- (d) The coverage of the notified measure is not limited to small and medium-sized enterprises (SMEs), nor to firms in difficulty, nor to any one of the following activities: R&D, environmental protection, training, the creation or maintenance of employment. Therefore, the Commission considers, at this stage of the analysis, that the notified measure can not be declared compatible with the common market on the basis of its conformity with any of the following regulations, frameworks or guidelines:
 - Community guidelines on State aid for rescuing and restructuring firms in difficulty (OJ C 244, 1.10.2004, p. 2);
 - Community framework for State aid for research and development (OJ C 45, 17.2.1996, p. 5 and OJ C 111, 8.5.2002, p. 3);
 - Commission Regulation (EC) No 68/2001 of 12 January 2001 on the application of Articles 87 and 88 of the EC Treaty to training aid (OJ L 10, 13.1.2001, p. 20) and Commission Regulation (EC) No 363/2004 of 25 February 2004 amending Regulation (EC) No 68/2001 on the application of Articles 87 and 88 of the EC Treaty to training aid (OJ L 63, 28.2.2004, p. 20);
 - Commission Regulation (EC) No 2204/2002 of 12 December 2002 on the application of Articles 87 and 88 of the EC Treaty to State aid for employment (OJ L 337, 13.12.2002, p. 3).

- (e) The notified scheme could not be declared compatible with Commission Regulation (EC) No 70/2001 of 12 January 2001 on the application of Articles 87 and 88 of the EC Treaty to State aid to small and medium-sized enterprises (OJ L 10, 13.1.2001, p. 33) and Commission Regulation (EC) No 364/2004 of 25 February 2004 amending Regulation (EC) No 70/2001 as regards the extension of its scope to include aid for research and development (OJ L 63, 28.2.2004, p. 22) either. In order for the aid to be in line with the provisions of the latter Regulations, it should be directed exclusively to SMEs respecting the foreseen maximum aid intensity. The scheme is not restricted to SMEs. Moreover, according to the data provided by the UK authorities, 85 % of all capital expenditure in the UK is undertaken by larger businesses and 15 % by SMEs. Thus, although the scheme would be open for all enterprises, regardless of their size, it seems that the real immediate beneficiaries of the BPRA will mainly be large businesses.
- (f) In the notification the UK authorities indicate that the aim of the measure is twofold: to promote the regional development and the environmental protection of disadvantaged areas in the UK. With regards to the environmental protection objective, the scheme cannot be assessed on the basis of the Community guidelines on State aid for environmental protection (OJ C 37, 3.2.2001, p. 3):
 - The measures cannot be qualified as any action designed to remedy or to prevent damage or to encourage the efficient use of the resources as defined in point 6 of the abovementioned guidelines.
 - The investments concerned cannot be qualified as strictly necessary in order to meet environmental objectives intended to reduce or eliminate pollution and nuisances or for the rehabilitation of polluted industrial sites as defined respectively in points 36 and in 38 of the environmental protection guidelines.
 - The measures cannot satisfy the rules applicable to operating aid in the form of tax reductions as defined in point E.3.2.
- (g) The primary objective of the measure, as indicated by the UK authorities, is to promote the regional development. Therefore, the Commission has examined the compatibility of the measure on the basis of the Guidelines on national regional aid (OJ C 74, 10.3.1998, p. 9), hereinafter referred to as the «regional aid guidelines». The results of this analysis are presented below.

14. Conformity with the regional aid guidelines

The capital allowances are granted in relation to the capital costs occurred for renovating or converting into productive use qualifying business premises in the designated disadvantaged areas. In its notification the UK authorities argue correctly that the notified scheme is therefore primarily focussed on investment. According to the regional aid guidelines, aid for investment in disadvantaged areas may be compatible with the common market, but only if certain conditions are satisfied. At this stage of the examination, the Commission has doubts whether the notified scheme respects the conditions set out in these guidelines:

14(1) By letter No SG(2000) D/106293 of 17 August 2000, the Commission approved the UK regional aid map for the period 2000 to 2006 (N 265/2000). The map defines the areas eligible for national regional aid under the derogations of Article 87(3)(a) and (c) of the EC Treaty. The Article 87(3)(a) EC Treaty regions included in the map were defined on the basis of EU-wide criteria (NUTS level II regions with a GDP per capita in PPS lower than 75 % of the Community average). The Article 87(3)(c) EC Treaty areas were selected on the basis of geographical units and social and economic indicators, proposed by the UK authorities themselves. The business premises capital allowances will apply to costs qualifying as capital assets occurred for renovation or conversion into productive use of business premises situated in the so-called »designated disadvantaged areas«, which have been defined on the basis of different geographical units and indicators (see point 5 above). The result of this approach is that a number of areas eligible under the notified measure does not fall within the areas eligible for regional aid as defined in the present UK regional aid map.

14(2) Although the Commission has already dealt with this issue in the State aid C 13/2002 *Stamp duty exemption for non-residential property in disadvantaged areas* ⁽³⁾, being the latter scheme targeted precisely on the same disadvantaged areas, doubts whether the geographical coverage of the business premises capital allowances is compatible with the regional aid guidelines persist. The concern is still based on the fact that the approval of the scheme, including the list of »designated disadvantaged areas« would in effect lead to a widening of the UK regional aid map. In turn, this would undermine the concentration of regional aid areas, which is a leading principle of the Community's regional aid policy ⁽⁴⁾.

14(3) In order for the aid to be acceptable in assisted areas, it has to promote the development of the less-favoured regions by supporting either initial investment to establishments located in regions eligible for regional aid or job creation that is linked to investment ⁽⁵⁾. Initial investment is defined in point 4.4 of the guidelines as »an investment in fixed capital relating to the setting-up of a new establishment, the extension of an existing establishment, or the starting-up of an activity involving a fundamental change in the product or production process of an existing establishment (through rationalisation, diversification or modernisation).« The UK authorities were not able to remove the Commission's doubts as to whether expenditure incurred under the BPRA would constitute »initial investment« in all circumstances within the meaning of point 4.4 of the regional aid guidelines.

⁽³⁾ L 149, 17.6.2003, p. 18.

⁽⁴⁾ In this context the Guidelines on national regional aid point out that regional aid »... is conceivable in the European Union only if it is used sparingly and remains concentrated on the most disadvantaged regions. If aid were to become generalised and, as it were, the norm, it would lose all its incentive quality and its economic impact would be nullified. At the same time, the aid would interfere with the normal interplay of market forces and reduce the efficacy of the Community economy as a whole«.

⁽⁵⁾ Point 4.1 of the regional aid guidelines.

14(4) Section 360B of the draft Schedule 1 »Capital allowances: renovation of business premises in disadvantaged areas« allows the application of the notified depreciation rules in relation to:

- (a) the conversion of a qualifying building into qualifying business premises,
- (b) the renovation of qualifying building if it is or will be qualifying business premises,
- (c) or repairs to a qualifying building or, where the qualifying building is part of a building, to the building of which the qualifying buildings forms part, to an extent that the repairs are incidental to expenditure within paragraph (a) or (b).

The Commission is not able, at this stage of the analysis, to conclude that work for conversion and renovation falls without a doubt under the definition of initial investment as given above. Especially the words repair and renovation linguistically point out the direction of replacement investment, which, for the Commission falls under the definition of operating aid. According to point 4.15 of the regional aid guidelines operating aid is aimed at reducing a firm's current expenses. Cases in point as given by the regional aid guidelines are replacement investments ⁽⁶⁾.

14(5) Point 5.4. of the regional aid guidelines provides that regional aid schemes are approved by the Commission, subject to the aid intensity ceilings and the duration defined in the regional aid map. The scheme intends to operate until 2010 and the UK authorities do not plan to modify it to fit the regional aid rules that come into force on 1 January 2007.

14(6) Point 4.18 specifies that the total amount of regional investment aid should respect the aid intensity ceilings set out in the regional aid map. In the notification, the UK argues that the intensity of the scheme is estimated around 9-10 % NGE ⁽⁷⁾. According to the UK authorities, this would be the most likely case based on experience gained in tax offices in the UK, assuming that about 50 % of all expenditure on renovation will go to integral plant and machinery, 40 % to commercial buildings and the remaining 10 % will be on industrial buildings. However, the maximum aid intensity up to 40 % NGE could be reached in case of unincorporated business and up to 30 % NGE in case of companies. The UK authorities claim that the likelihood of such maximum aid intensities is very slim, as this would assume that all the company's expenditure should be on the commercial building, i.e. on renovations for which no allowances are currently available, with no expenditure on integral plant and machinery which all qualify for capital allowances under the current regime for plant and machinery.

⁽⁶⁾ Footnote 21 of the regional aid guidelines, p. 14.

⁽⁷⁾ NGE: Net Grant Equivalent.

14(7) The Commission has doubts as to whether the »theoretical« maximum aid intensities would rarely apply in practice. The definition of refurbishment is based on fiscal rules on capital expenditures as well as on the associated accountancy rules and it does not seem that plants that become an integral part of the buildings, such as lifts, heating systems, water and waste water services, alarm and security systems, fire fighting/prevention systems and wiring associated with or ancillary to any of the foregoing could be kept separately from a building. In view of the more used general accountancy rules this kind of plants should become part of the building and, therefore, all the capital costs will qualify for capital allowances under the notified business premises renovation allowances scheme.

14(8) Point 2 of the regional aid guidelines provides that the granting of (regional) State aid in certain sectors (transport, shipbuilding, fisheries and coal) is subject to specific restrictions. The Guidelines on national regional aid excludes specifically from its scope the production, processing and marketing of Annex I products. Therefore any aid granted to undertakings operating in the production, processing and marketing of Annex I products is to be assessed according to the Community Guidelines for State aid in the agriculture sector⁽⁸⁾. In addition, pursuant to the provisions of the Multisectoral Framework (MSF 2002)⁽⁹⁾, no regional aid may be granted in the synthetic fibres and steel sectors, and a maximum aid intensity of 30 % of the regional aid ceiling applies for an investment in the motor vehicle sector that exceeds an aid amount above EUR 5 million. According to the notification, sensitive sectors are not excluded from the scope of the BPRA scheme. It is unclear though how the UK authorities will ensure that the aid granted under the notified scheme to companies engaged in the abovementioned specific sectors will comply with the applicable special State aid rules.

14(9) Finally, the incentive of the measure can be questioned, as businesses might deliberately keep premises vacant for a year and forgo the income that could be generated by making use of these premises in order to benefit from BPRA.

15. In the light of what has been said above, the Commission concludes that the proposed scheme does not fall within the scope and field of application of the existing guidelines, frameworks or regulations. The Business premises renovation allowances scheme is focused on deprived areas for which, at present, no guidelines or frameworks exist.

16. The former Guidelines on State aid for undertakings in deprived urban areas⁽¹⁰⁾, which expired in 2002, would not have covered this kind of measure either. However, the

Commission Notice on the expiry of the guidelines on State aid for undertakings in deprived urban areas⁽¹¹⁾ provides that the non-prolongation of the guidelines does not imply that state aid for deprived areas would no longer be possible and, depending on specific circumstances of the proposed aid in question, it may be approved directly upon the basis of Article 87(3) of the EC Treaty.

17. Accordingly, it is necessary to examine if the notified scheme could qualify for one of the exemptions laid down in Article 87(3) of the EC Treaty. In order to do so, the Commission has assessed whether the measure proposed by the UK is necessary and proportionate to the stated objective and does not distort competition to an extent contrary to the common interest.

18. Compatibility with Article 87(3) of the EC Treaty

18(1) In the past, the Commission has expressed the opinion that the rehabilitation of brownfield sites contributes to important Community objectives⁽¹²⁾. Brownfield has been defined as land and/or buildings in urban or rural areas that have previously been developed, but that are not currently in use⁽¹³⁾. The Commission believes that the renovation or conversion of empty business premises in order to bring them back into productive use as proposed by the UK by means of the notified measure could also be considered as a rehabilitation measure and would therefore, in general, contribute to Community objectives.

18(2) However, the Commission believes that at this stage further analysis is required in order to judge the appropriateness and proportionality of the Business Premises Renovation Capital Allowances. This is underlined by the following facts:

— According to the data provided by the UK authorities, 85 % of all relevant expenditure in the UK is undertaken by larger businesses and only 15 % by SMEs. Although the scheme is open for all enterprises regardless of their size, the main beneficiaries of the BPRA will mainly be large businesses.

— However, the UK authorities have stated that even in those cases where large companies own the business premises, SMEs would nevertheless be able to benefit from the measure indirectly as they are often renting business outlets from large enterprises. This is underlined by data provided by the UK indicating that of new leases taken out on premises vacant for more than one year, 31 % are by large businesses and 69 % by SMEs. For the most deprived areas according to the definition of the UK, the respective figures are 26 % for large enterprises and 74 % for SMEs.

⁽⁸⁾ OJ C 28 of 1.2.2000, p. 2.

⁽⁹⁾ Multisectoral Framework on regional aid for large investment projects, OJ C 70 of 19 March 2002, p. 8, as amended by the »Commission communication on the modification of the Multisectoral Framework on regional aid for large investment projects (2002) with regard to the establishment of a list of sectors facing structural problems and on a proposal of appropriate measures pursuant to Article 88(1) of the EC Treaty, concerning the motor vehicle sector and the synthetic fibres sector«, OJ C 263 of 1 November 2003, p. 3.

⁽¹⁰⁾ OJ C 146, 14.5.1997, p. 6.

⁽¹¹⁾ The Commission Notice on the expiry of the Guidelines for undertakings in deprived urban areas was published in OJ C 119, 22.5.2002, p. 21.

⁽¹²⁾ See Commission decision on Land remediation (State aid N 385/2002).

⁽¹³⁾ See Commission decision on stamp duty exemption L 149, 17.6.2003, p. 18.

- The Commission notes that the notified measure is not restricted to small and medium-sized companies within the Commission definition. Furthermore, the Commission also notes that the scheme is not restricted to assisted areas pursuant to Article 87(3)(a) or Article 87(3)(c) of the EC Treaty.
 - The use of the 2 000 designated most deprived areas of the UK as target area of the notified measure raises the same issues as already in the case of the Stamp duty exemption scheme. It deviates from the standard practice of the Commission when dealing with regional aid. The Commission continues to believe that such a deviation needs to be justified in order to avoid that beneficiaries in areas which are not designated as assisted areas according to Article 87(3)(a) areas and/or Article 87(3)(c) areas receive a disproportionate economic advantage adversely affecting trading conditions to an extent contrary to the common interest.
 - Furthermore, in approving the Stamp duty exemption scheme on the basis of the specific merits of this scheme, the Commission imposed a number of conditions. Amongst others, the Commission decided that monitoring needed to be ensured and that the beneficial effects of the scheme on physical regeneration and notably on brownfield sites needed to be demonstrated. The Commission so far has not received any ex-post analysis enabling it to assess the beneficial effects of the scheme.
 - Although the UK authorities state that the average aid intensity would be between 9 % and 10 % net, maximum aid intensities under the notified measure can reach up to 40 % net in case of unincorporated businesses and up to 30 % net in case of companies, respectively.
- 18(3) The Commission, after a first preliminary assessment of the measure, therefore has doubts whether the

measure proposed by the UK is proportionate to the objective and does not distort competition to an extent contrary to the common interest. The Commission is of the opinion that a more thorough analysis of this complex question is necessary. The Commission wishes to collect information from other interested parties. To do so, the Commission must, for legal reasons, open the procedure provided for in Article 88(2) of the EC Treaty. It is only with the help of such observations that the Commission can decide whether such aid is necessary and does not adversely affect trading conditions to an extent contrary to the common interest.

4. DECISION

19. In the light of the foregoing considerations, the Commission, acting under the procedure laid down in Article 88(2) of the EC Treaty, requests the United Kingdom to submit its comments and to provide all such information as may help to assess the aid scheme »Business Premises Renovation Allowances«, within one month of the date of receipt of this letter.
20. The Commission wishes to remind the United Kingdom that Article 88(3) of the EC Treaty has suspensory effect, and would draw your attention to Article 14 of Council Regulation (EC) No 659/1999, which provides that all unlawful aid may be recovered from the recipients.
21. The Commission warns the United Kingdom that it will inform interested parties by publishing this letter and a meaningful summary of it in the *Official Journal of the European Union*. It will also inform interested parties in the EFTA countries which are signatories to the EEA Agreement, by publication of a notice in the EEA Supplement to the *Official Journal of the European Union* and will inform the EFTA Surveillance Authority by sending a copy of this letter. All such interested parties will be invited to submit their comments within one month of the date of such publication.«

Anmeldelse af en planlagt fusion
(Sag COMP/M.3678 — Goldman Sachs/Cerberus/TET/JV)
Behandles eventuelt efter den forenklede procedure

(2005/C 56/07)

(EØS-relevant tekst)

1. Den 24. februar 2005 modtog Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4 i Rådets forordning nr. 139/2004 ⁽¹⁾ anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved selskaberne Goldman Sachs Mortgage Company («GSMC», USA), der kontrolleres af Goldman Sachs Group, Inc. («Goldman Sachs», USA), og The Cerberus Group («Cerberus», USA) i fællesskab erhverver kontrol, jf. forordningens artikel 3, stk. 1, litra b), over en del af selskabet Transamerica European Trailers («TET», UK) gennem opkøb af aktier.
2. De deltagende virksomheder er aktive på følgende områder:
 - Goldman Sachs: investeringsbankaktiviteter og værdipapirer,
 - Cerberus: private-equity og porteføljeinvesteringer,
 - TET: leasing af påhængsvogne til erhvervskøretøjer.
3. Efter en foreløbig gennemgang finder Kommissionen, at den anmeldte fusion muligvis falder ind under forordning (EF) nr. 139/2004. Den har dog endnu ikke taget endelig stilling hertil. Det bemærkes, at denne sag muligvis vil blive behandlet efter den forenklede procedure i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om en forenklet procedure til behandling af visse fusioner efter Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 ⁽²⁾.
4. Kommissionen opfordrer hermed alle interesserede til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. De kan med angivelse af sagsnummer COMP/M.3678 — Goldman Sachs/Cerberus/TET/JV sendes til Kommissionen pr. fax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med post til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Registreringskontoret for Fusioner
J-70
B-1049 Bruxelles

⁽¹⁾ EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1.

⁽²⁾ Se GD COMP's websted:

http://europa.eu.int/comm/competition/legislation/consultation/simplified_tru.pdf.